

DE HAES WEVERIJEN MIERLO

1870 - 1977

RINIE WEIJTS

De helft van alle Mierlonaren
werkte bij De Haes
als wever, spoeler, twijnder....

Een uitgave van de Heemkundekring Mierlo

DE HAES WEVERIJEN MIERLO

1870 - 1977

RINIE WEIJTS

De helft van alle Mierlonaren
werkte bij De Haes
als wever, spoeler, twijnder....

Voorwoord

Een groot aantal Mierlonaren heeft sinds 1916 bij De Haes gewerkt. Mannen als wever in de weverij en in de specifieke mannenberoepen. Vrouwen daarentegen hadden hun werkplek in twijnderij, spoelerij en controleafdeling, om het kort te zeggen in de vrouwenberoepen. Hedendaags moet men voorzichtig zijn om op papier of verbaal dergelijke aankondigingen te doen. In de historie ging men gemakkelijker met deze opvatting om. Velen worden nog graag aan die tijd herinnerd. Boeiende verhalen heb ik erover horen vertellen. Tientallen namen werden decennia lang genoemd en de gezichten verzon ik er dan in gedachten bij. Zwevende in mijn gedachten doolde ik door de diversen afdelingen en zag hen aan het werk. Steeds dacht ik: "Als ik later de tijd daarvoor heb ga ik de historie van De Haes eens lezen". Toen ik enkele jaren geleden met ouderdomsverlof ging was daar de tijd en de gelegenheid. Bij mijn eerste poging om in het archief van de plaatselijke Heemkunde Kring gegevens te vinden bleek dit bar tegen te vallen. De enige vondsten waren enkele jaargangen van het personeelsblaadje dat in de jaren 1967 tot 1971 werd uitgegeven. Mededelingen, advertenties en dankbetuigingen een groot aantal foto's van personeelsleden en machines waren de inhoud. Bovendien was de kwaliteit van de foto's e.d. van de 'gestencilde' kwaliteit. Daar moest ik het dan maar mee doen. Na wat experimenteren met de foto's waren ze voor onze begrippen redelijk te noemen. De tekst en historische gegevens die ik uit de originele personeelsinfo en allerlei andere zoekacties had vergaard waren mijn voorlopige resultaten. Druk 'schrijvend' zag ik een interessant informatieboekje over De Haes weverij ontstaan. Tot zover was het gelukt, maar ik had dringend hulp nodig van mensen uit de textielindustrie die mij wegwijs konden maken in de materie en mij bovendien van dienst konden zijn met de benamingen van mens en machine. Allen die mij werden getipt en door mij benaderd, stemden spontaan in en boden belangeloos hun diensten aan. Samen hebben wij alle documentatie geselecteerd en benoemd. Voor een groot gedeelte werden de niet relevante en voor ons onbekende Eindhovenaren niet in dit boekwerk opgenomen. Ons doel was om zoveel mogelijk de historie van het bedrijf met het zwaartepunt in Mierlo voor u als geïnteresseerden samen te brengen. De informatie wordt met meer dan honderd foto's van werknemers in de Mierlose fabriek geïllustreerd.

Het team van adviseurs en medewerkers die samen met mij dit resultaat hebben neergezet wil ik van deze plaats bedanken voor hun inzet. Samen met hen heb ik mijn doelstelling om informatie van De Haes bijeen te brengen in een eenvoudig en betaalbaar boekwerkje kunnen realiseren. Hopelijk zult u als lezer informatie vinden en daarbij afbeeldingen uit het verleden die u veel leesplezier zullen geven.

Mierlo, januari 2012

Rinie Weijts

DE HAES TEXTIELWEVERIJ MIERLO.

Inleiding

Vanuit de prehistorie kleepte de mens zich met dierenhuiden die door de eeuwen heen werden vervangen door weefsels die men uit de natuur haalde. Met een arbeidsintensieve behandeling vervaardigden onze voorouders kleding van vlas, linnen, katoen, zijde en andere materialen. Zo was het eeuwen geleden en zo bleef het eeuwen lang. De inventiviteit van de mens stond niet stil: men bleef zich steeds veranderen en aanpassen aan het klimaat, aan de grondstoffen, gereedschappen, hulpmiddelen en machines. De primitieve vervaardiging van kleding en textiel gebeurde in eerste instantie voor eigen gebruik. Later ontwikkelde dit zich tot de productie voor familie, burens, kennissen en 'handelswaar' op de vele markten. De primitieve textielindustrie van weleer groeide uit tot een belangrijk deel van onze economie in de tweede helft van de twintigste eeuw.

Middeleeuwse handwever aan het werk.

Zuidoost Brabant

In onze omgeving waren in die tijd veel van die bedrijven en bedrijfjes die zich bezig hielden met fabrieksmatige vervaardiging van stoffen zoals wol, katoen, linnen e.a. Door het samengaan van kleine textielbedrijven ontstonden er goed geoutilleerde en winstgevende bedrijven. Eerder in de tijd werden de machines geheel bediend met handkracht. In een later stadium werden de machines aangedreven door één centrale krachtbron zoals een watermolen. Na 1820 kwam de stoommachine en rond 1900 de gasmotor, die door het in bedrijf nemen van de Peelcentrale kort na 1911 weer werd verdrongen door elektromotoren. Naast de vervaardiging van de producten was het van groot belang dat de bedrijven ook waren gevestigd in een economisch goed afzetgebied zodat het eindproduct evenals de grondstoffen en halffabricaten konden worden aangevoerd en afgezet over goede en snelle af- en aanvoerwegen. Om die reden was het noodzaak dat een bedrijf gelegen was aan tram- of spoorbaan. Kanalen en rivieren waren mede van belang voor het transport maar ook voor watervoorziening, koeling en voor het wassen van halffabricaten. Vooral bij textielbedrijven was

het gunstig als er ook ruimte was voor een bleekveld. Door de voortdurende verbetering van de weefmachines en de nieuwe ontwikkelingen in de aandrijving, concentreerde de productie van geweven stoffen zich steeds meer in fabrieken. Door deze mechanisatie verdwenen na 1870 bijna alle oude handweefgetouwen voor thuisproductie.

Fabrieken in de regio Mierlo en Eindhoven.

Een kleine opsomming van bedrijven uit deze regio geeft een goed beeld van de grote ontwikkeling van de textielnijverheid in deze omgeving. Met een beetje moeite kunnen aan deze opsomming nog enkele tientallen bedrijven uit Helmond en Geldrop worden toegevoegd.

Johannes Smits

In 1779 vestigde Johannes T. Smits uit Dommelen zich in Eindhoven. In 1786 begon hij met zijn zwager A. Janssen een spinnerij voor katoenen weefsels en andere garens in Eindhoven.

Spoor

Omstreeks 1795 kocht de heer Spoor in Eindhoven een huisje aan de Dommel en vestigde daar een fabriek tot vervaardiging van katoenen en wollen stoffen. In 1816 werkten daar in totaal 360 mensen.

Jac. Schellens

In 1839 kwam Eerselnaar Jac. Schellens naar Eindhoven en nam daar de vennootplaats van de heer Moll in. Moll had een bedrijf samen met Mathijs Willems. In 1844 werd de vennootschap ontbonden en ging Schellens alleen verder. In 1851 richtte Jacobus Schellens een fabriek op voor katoen en linnen. In 1902 richtte Leo Schellens een nieuwe fabriek op.

C. van Briel

In 1847 werd in Eindhoven opgericht Linnenfabriek C. van den Briel. Hij vestigde zich in de sinds 1843 leegstaande fabriek van Spoor aan de Dommelstraat.

Holleman/Elias

In 1856 werd te Strijp een linnenfabriek opgericht door Joseph Elias. Dit was een uit Hannover afkomstige ondernemer die in 1831 als huursoldaat tegen de Belgen had gevochten. Daarna werd hij handelaar en fabrikant, hij had een textielfabriekje in Stratum. De Strijpse fabriek werd gestart in een oud fabriekshuis van de fabrikant in wollen en katoenen stoffen Wouter Holleman. Deze kwam in 1802 naar Stratum en wilde een textielfabriek beginnen. In 1820 stond hij ingeschreven als textielfabrikant en had zes à negen werklieden in dienst, maar in 1855 overleed hij. Juist in dit bedrijf zag Jozeph Elias nieuwe kansen. Het bedrijf lag gunstig ten opzichte van rivier de Gender, die gebruikt kon worden om daarin wol te wassen. In 1869 schafte Elias een stoommachine van twintig pk aan, waarop negentig weefgetouwen konden worden aangesloten. Enige jaren later werd een damastmachine aangeschaft. De heer Elias zorgde voor vele innovaties in zijn bedrijf. Sinds 1874 heette het bedrijf: 'Stoom Linnen Fabriek Willem III Koning der Nederlanden'. In 1875 waren er 135 werknemers in dienst. Joseph Elias was een der eerste leden van de Sociëteit *Amicitia*, die er vooruitstrevende denkbelden op na hield. In 1875 hielp hij mee het Eindhovense Departement van de Maatschappij tot Nut van 't Algemeen op te richten, dat ten doel had om niet-confessioneel onderwijs te bevorderen.

Bara

Willibrordus Johannes Baekers (1841-1907 en L. Raymakers begonnen in 1868 met een grossierderij in Belgisch goed annex handweverij en legden daarmee de basis voor de NV Baekers en Raymaker's Textielfabrieken. Het eenvoudige handweefbedrijf aan de Spoorstraat werd in 1907 omgezet in een machinale weverij, onder leiding van H. Baekers. Men maakte onder meer tijk en markiezendoeck. In 1916 werd de onderneming verplaatst naar

Joseph Elias, geboren Hannover 1811 en overleden Strijp (Eindhoven) 1891.

Fabrikant Baekers

WEVERIJEN VAN TYLEN VOOR
BEDDEN EN MATRASSEN
JOLISTREEPT EN JACQUARD
EN MARBEEZENDEN

Telefoon Adres
BAKERS, EINDHOVEN
TELEFOON 1-166. 277-783
AGENTS CANTON
COORS BENTLEY'S

NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP
BAKERS EN RAYMAKERS

TEXTIELFABRIEKEN

DIRECTIE HENRI BAKERS
WILLY BAKERS

EINDHOVEN

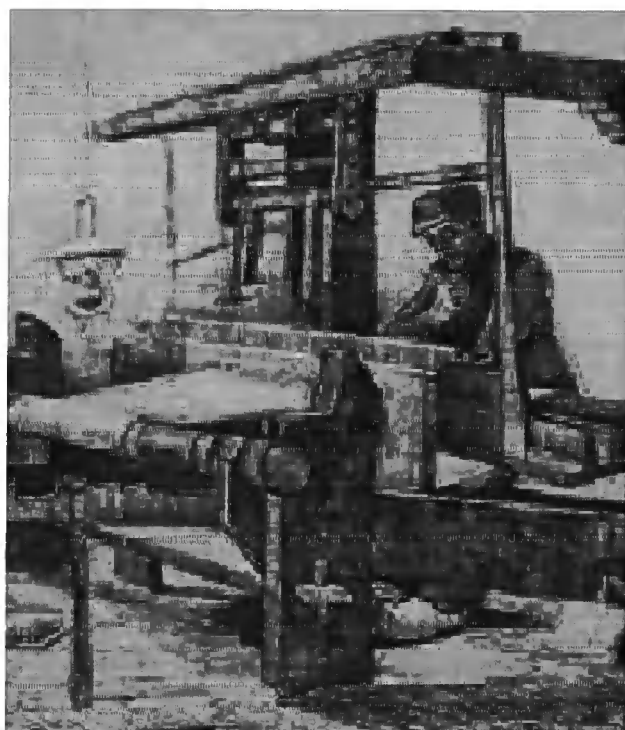
Eindhoven.

27 Maart 1928

de Christinalaan aan de noordzijde van het spoor, tegenover het huidige PSV-stadion. Hier was rond 1930 op het zeer grote fabrieksterrein van 80.000 m² een bedrijfsbebouwing van circa 15.000 m², tevens was er van hen, circa 1916 tot 1928, een filiaal in Mierlo-Hout.

De Haes

Sinds de middeleeuwen was er al een belangrijke textielnijverheid in Mierlo. Deze werd eeuwenlang voornamelijk uitgeoefend door thuiswevers die in dienst waren van ondernemers in Geldrop, Helmond of Eindhoven. De wevers, dikwijls geholpen door gezinsleden, in Mierlo en uit de andere omliggende dorpen dienden als een soort arbeidsreserve voor de grote bedrijven. Naar gelang de drukte in die fabrieken, deed men regelmatig een beroep op deze thuiswevers. In Mierlo zelf waren op het laatst nog amper weef- (fabrieks)ondernemers actief. De familie Van Grootel was als zodanig in de 19de eeuw goed bekend. Met de mechanisering van de weverijen in het laatste kwart van de 19de eeuw in o.a. plaatsen als Helmond, Geldrop en Eindhoven

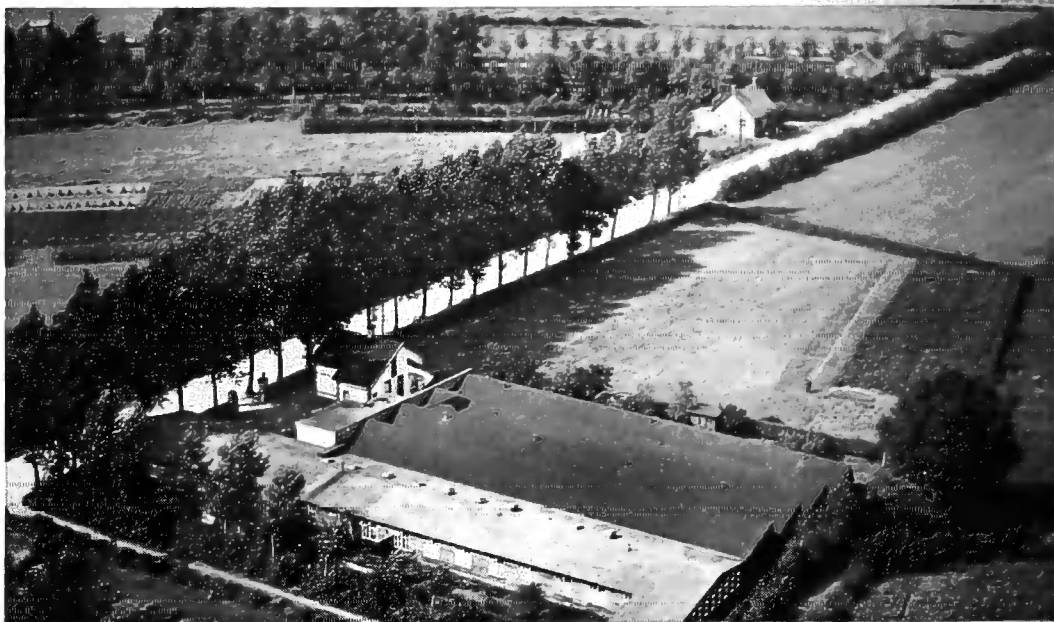

gingen veel thuiswevers noodgedwongen als werknemer over naar de fabrieken in die plaatsen. Een steeds afnemend aantal, voornamelijk oudere thuiswevers bleven tot in de 20ste eeuw thuis doorwerken, vaak tegen een schamel loon. Vanuit Someren brachten de thuiswevers hun geweven stukken op de nek of per kruiwagen naar de fabrieken van De Haes in de twintig kilometer verderop gelegen stad Eindhoven. Dit werd ook door de Mierlose thuiswevers gedaan die hun handel per kinderwagen of anderszins langs het Eindhovens kanaal naar Eindhoven brachten. Anderen brachten via de toen zo geheten 'Lakenweg' of ook wel het 'Katoenpad', de huidige Aardborstweg, hun handelswaar naar de Geldropse weverijen. Na volledige betaling of een gekregen voorschot voor de bewezen diensten keerde de wever weer huiswaarts. Alleen had hij nu weer een 'boom' met kettingdraad te torsen met een uit Engeland aangevoerde kostbare garensoort. Zo liep het 'wevertje', dat al voor dag en dauw was opgestaan om tijdig in het verre Eindhoven te zijn, weer heel gewoon en doodgemoedereerd de lange en stoffige weg terug. Soms was er naast de 'weversweg' een uitnodigende herberg. Door het nijpende tekort aan be-

Martinus Crooijmans en Johanna Janssen waren gehuwd en woonden in Mierlo. Beiden werkten in de textiel, Martinus als thuiswever en Johanna als katoen spoelster. Ze kregen ten minste twee dochters, Francina geboren in 1838 en Theodora geboren in 1843. Van beroep waren beiden dochters ook weefster. Op 21 januari 1858 was Martinus overleden. Moeder en twee dochters waren vanaf die dag genoodzaakt om zelf voor inkomsten te zorgen. Met zijn drieën hebben ze dat volhardend gedaan. In 1896, toen Johanna overleed, was zij de oudste inwoner van Mierlo. Haar dochters wisten trots te vertellen dat ze het nooit slecht hadden gehad en dat moeder tot 'even terug' nog gewoon gewerkt had. Zij werd negentig jaar oud. Zonder ooit gebruik te hebben gemaakt van een uitkering.

kwame wevers probeerde Ignatius De Haes om de thuiswevers over te halen om in vaste dienst bij hem in de fabriek te komen werken. De grote vrijheid en de regelmaat die de wevers samen met gezinsleden hadden opgebouwd, was toch dikwijls de reden dat de thuiswevers hieraan geen gevolg gaven. Bovendien was het zo dat de wever behalve het grote gezin ook een klein boerenbedrijfje moest runnen. De combinatie van thuisweverij en het drijven van de keuterboerderij leverde een schamel bestaan op. Het kwam voor dat Mierlose wevers eerst hun stuk in Eindhoven afleverden en na thuiskomst weer naar Helmond gingen.

Met de groei van de grote mechanische weverijen in de steden en een toenemend tekort aan ervaren wevers, ging een aantal grote bedrijven in het begin van de 20ste eeuw over tot de oprichting van filialen in de omliggende dorpen. In Mierlo waren dit o.a. de fa. W. Swinkels uit Helmond. In 1908 vestigde deze een fabriek aan de Brugstraat. In die tijd deed dat bedrijf ook al goede zaken met het bedrijf van Ignatius De Haes in Eindhoven. Wekelijks kwam de voerman van Swinkels met een prachtig span paarden goed in het tuig, met een volle wagen naar het bedrijf aan de Dommelstraat. Op de heenreis bracht hij een vracht weefsels die daar geleverd moesten worden. Op de terugreis was hij weer geladen met het voltooide product van een week eerder. De weverij van Swinkels werd na tweeëntwintig jaar in 1930 weer opgeheven. De fa. De Haes uit Eindhoven kwam acht jaar later, in 1916 naar Mierlo. In Mierlo-Hout was van 1916 tot 1928 ook een filiaal van Baekers & Raymakers textielfabrieken uit Eindhoven gevestigd.

Het fabriekspand van Swinkels met de weverij aan de Brugstraat in Mierlo.

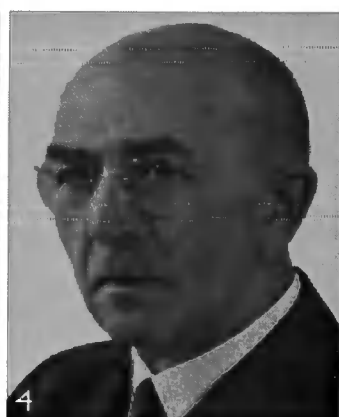
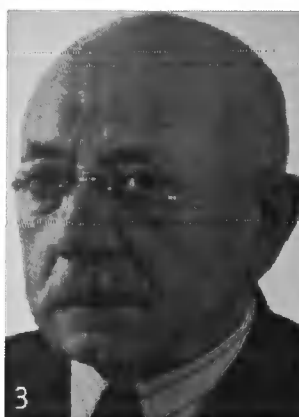
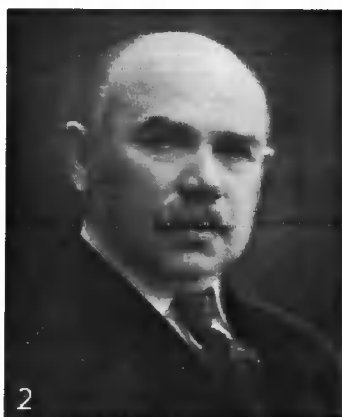
Handwevers in Mierlo.

In 1857 waren er 600 thuis handweverijen in Mierlo, in 1876 waren het er 320 waarin 588 mannen en 243 vrouwen de kost verdienden. In 1895 resteerden er nog 210 handwevers en in 1905 nog 125, weer vijf jaar later in 1930 waren er nog precies 25 handwevers over.

Wie was Ignatius De Haes?

Ignatius de Haes (1836-1904) was een zoon van Christiaan Arnoldus De Haes en Catharina Maria Anna Ribbius, dochter van drossaard en erfsecretaris van Lieshout, Aarle-Rixtel enz. en hij was gehuwd met Delphine Justine Françoise Cox (1841-1918) uit Diest (BE). Samen kregen ze acht kinderen. Hij was de oprichter van de Eindhovense Katoenmaatschappij aan de Dommelstraat te Eindhoven (*achter het huis aan de Dommel*). Jarenlang was hij 'directeur' van de Koninklijke Harmonie Apollo's Lust in Eindhoven. Hij was een groot cultuur- en dierenliefhebber. Hij was erg betrokken bij het Eindhovens maatschappelijk leven. Bovendien was hij lid van het Ridderlijke gilde van Sint Sebastiaan en lid van de Sociëteit Amicitia.

De vier zonen van Ignatius de Haes die directeur zijn geweest van de EMK.

Foto 1: Christiaan Alphons Marie de Haes (1864-1896) Oudste zoon van Ignatius de Haes en Delphine Cox. Gehuwd met Marie Louise Wilhelmina Hubertina van de Venne (1873-1958) uit Echt (L). Was de eerste handelsreiziger van de EKM. Hij was bovendien de gedoodverfde opvolger van zijn vader. Op het moment van zijn overlijden was zijn vrouw in verwachting van hun eerste zoon Alphons.

Foto 2: Edmond Theodorus Maria de Haes (1865-1949) Zoon van Ignatius de Haes en Delphine Cox. Gehuwd met Sophie Julienne Huyge (1865-1940) uit St. Laureins (BE). Hij was directeur van de EKM en lid van de Sociëteit Amicitia.

Foto 3: Christiaan Joseph de Haes (Joseph) (1872-1946) Zoon van Ignatius de Haes en Delphine Cox. Gehuwd met Francisca Hubertina Henrica van de Venne (1877-1972) uit Echt (Lb), een zusje van Marie Louise, die met Alphons was getrouwd. Joseph had vijf dochters en één jong gestorven zoon.

Foto 4: Charles Emile Joseph de Haes (1878-1958) Jongste zoon van Ignatius de Haes en Delphine Cox. Gehuwd met Johanna Wilhelmina Josephina Brands (1880-1957) uit Tilburg. Directeur van de EKM. Uit zijn tijd stamt een sterke verwevenheid met de Tilburgse textiel. Zijn zoon Bart werkte als 'verfspecialist' bij de twijnderij-ververij Broekhoven. Hij werd medeaandeelhouder in het bedrijf van zijn schoonouders. Was lid van de Sociëteit Amicitia.

De afspraak in de familie was dat er maximaal drie zonen in de fabriek zouden zitten. Na het overlijden van Alphons in 1896 was Joseph min of meer gedwongen om directeur te worden, terwijl hij veel liever, net als zijn broer Constant, bij de marine was gegaan. Nu ook zijn enige zoon veel te jong overleed, moest hij een dochter 'afvaardigen'. Zijn dochter Jo werkte slechts korte tijd bij de fabriek en werd al gauw opgevolgd door haar zwager Fons van der Ven, die later directeur voor administratie en interne zaken werd.

Ignatius De Haes linnenweverij.

In 1859-1860 was Ignatius de Haes geassocieerd met Carolus Boromeus van Dijk. Als koopman en fabrikant in linnen waren zij bekend als 'Van Dijk en Cie'. Ze waren gevestigd in het toen nog zelfstandige Stratum, het huidige Eindhoven. In de periode van 1866 tot 1870 werd van deze firma voor het laatst melding gemaakt in het patentenkohier.

De samenwerking met Van Dijk eindigde in 1869. Het aantal werknemers was toen beneden de twintig. Op 11 april 1870 verzocht Ignatius de Haes aan de heren van de Gedeputeerde Staten van Noord-Brabant toestemming om een fabriek voor linnenstoffen te mogen oprichten. Hij wilde zich vestigen onder de naam 'Ignatius de Haes'. Hij begon in 1869 een eigen linnenfabriekje. Dit bedrijfje was aanvankelijk zeer bescheiden. Een tiental arbeiders voerde nabewerkingen uit aan de stoffen die door thuiswevers waren vervaardigd. Sinds 1890 fabriceerde men tijk; een mengsel van linnen en katoen. Na verloop van tijd ging men ook alleen katoen verwerken en weven. Toen hij in 1898 een erfenis (zie bijlage) kreeg, schafte hij een stoommachine aan. Vanaf 1902 was het bedrijf volledig gemechaniseerd. Negentien jaren later op eenentwintig april kreeg Ignatius de Haes toestemming en vergunning van burgemeester en wethouders van Eindhoven om aan de Tramstraat in Eindhoven een stoombontfabriek op te richten. Op de hoek van de Dommelstraat en Tramstraat werd het nieuwe complex opgetrokken.

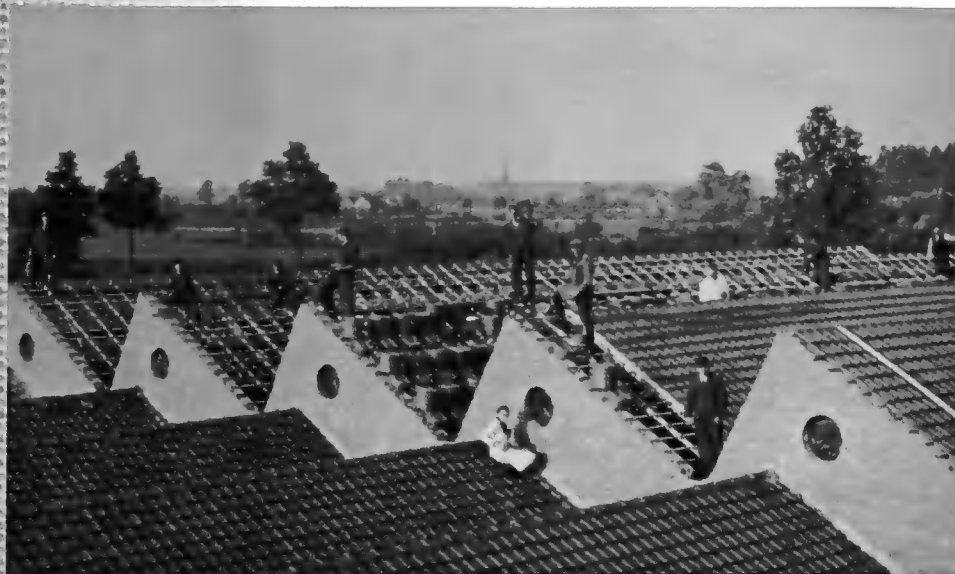
In 1906 sprak men van een machinale bont- en tijk weverij. In 1911 bestond de productie voornamelijk uit katoen. In 1920 heette het bedrijf officieel: 'NV Eindhovense Katoenmaatschappij v/h Ign. De Haes'. Door de grote drukte en vraag naar de producten van het bedrijf werd er eerst in 1915 een aanvang gemaakt om in Mierlo een bedrijf op te richten. Door expansie gedreven had het bedrijf in het Limburgse Heerlen geprobeerd om bouwterrein aan te kopen. Het terrein, naast de spoorlijn Heerlen-Schaesberg gelegen, was gereed om met de nieuwbouw te beginnen. Tijdens de onderhandelingen en afwikkeling van de aankoop werd het

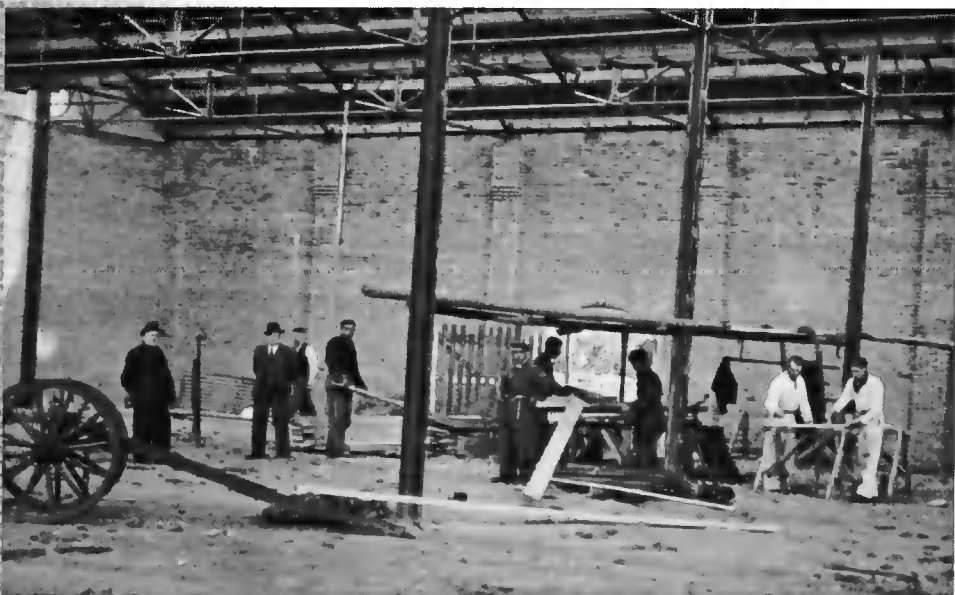
Links op de foto het bescheiden bedrijfje van Ignatius De Haes.

de directie duidelijk dat de gemeente Heerlen als exploitant van het stroomnet tarieven voor elektriciteit in rekening zou brengen die het al op voorhand onmogelijk maakte om lonend te kunnen werken. Met grote teleurstelling werd het bouwterrein weer meteen doorverkocht.

De moeilijke oorlog- en crisisjaren 1914-1918 brachten de nodige problemen met zich mee. De firmanten zochten het nu korter bij huis. Omdat er een zeer groot tekort was aan vrouwelijke werknemers werd er beraadslaagd. Men wist zich te herinneren dat er in Mierlo vanouds veel bontwevers waren die al eerder voor het bedrijf hadden gewerkt. De directie wist van de grote gezinnen en gokte erop dat ze veel vrouwelijke arbeiders konden aantrekken. Voorzichtig en bang dat de nieuwbouw en werving van personeel ten koste zou gaan van de Fa. Swinkels, die al eerder met De Haes had samengewerkt, waarschuwden ze het management van De Haes dat er met het Mierlose werkvolk niets was aan te vangen. Ze moesten het om die reden maar af laten weten. Maar de gebroeders legden het advies naast zich neer en gingen verder met oriëntatie in Mierlo. De gebroeders De Haes kochten op 20 maart 1916 grond aan de Brugstraat.

De fabriek in aanbouw, binnen vorderden de werkzaamheden ook goed.

Tegelijkertijd vroegen ze aan de Burgemeester en Wethouders van de gemeente Mierlo om een vergunning te verlenen tot oprichting van een machinale weverij. De vergunning werd verleend op 29 april 1916 onder voorwaarde dat de inrichting vóór 29 oktober 1916 was voltooid en in werking was.

Het was dus een hele klus om in een half jaar tijd een fabriek te bouwen en tegelijkertijd in bedrijf te stellen. Het aangekochte bouwterrein was erg drassig en laag gelegen. Voor er bouwwerkzaamheden werden verricht moest het hele terrein eerst worden opgehoogd en geëgaliseerd. Voerman en grondwerkbedrijf Giebels uit Mierlo werd hiervoor aangezocht. Samen met werknemer Harrie Vorstermans moest hij met paard en kar de grond vanuit de Broekstraat aanvoeren. Per vracht voor laden en lossen ontving hij f 2,50. De bouw werd gerealiseerd door hoofdaannemer Van Lieshout.

Het grondwerk werd verricht door Giebels grondwerken, het timmerwerk door aannemer Huibregts uit Mierlo. Aannemersbedrijf Piet Lammers uit Mierlo verrichtte alle nodige metselwerken. Hij was de vader van Piet Lammers. Piet Lammers junior werd later weverijchef in het Mierlose bedrijf. Vanaf de beginfase verrichtte ook een tweede Mierlose aannemersbedrijf, dat van Piet Huijbregts, veel werkzaamheden. In het nieuwe bedrijf werd als eerste een twijnderij en een spoelafdeling opgericht. Later werd daarbij een assembleermachine geplaatst. In 1918 werd de eerste weverij ingericht. Na de laatste nieuwbouw in 1921 werkten er in Mierlo veertig mannen, tweeënveertig vrouwen, tweeëndertig jongens en vijfendertig meisjes. Omdat het beoogde terrein aan de Brugstraat gunstig lag voor het transport van en naar Eindhoven en elders via transport over het kanaal had men juist voor die locatie een voorkeur gehad. Bovendien was er een extra gelegenheid om goederen via de tramlijn af- en aan te voeren, een afgetakte tramlijn liep door het gebouw heen. Elektrische stroom werd door het bedrijf zelf met in een loods geplaatste locomotief opgewekt. Later, na aansluiting op het elektriciteitsnet werd deze verwijderd en de loods afgebroken. Op dezelfde plaats werden drie woningen gebouwd voor de baas van de weverij en de nachtportier. Weer later kwam daar de bedrijfskantine. De vooruitzichten waren goed en het ging uitstekend met het bedrijf. De directie van het bedrijf had met de jaarwisseling van 1929-1930 unaniem besloten om al het personeel een dubbel weekloon te geven. Dit was voor vele

een verrassing want alle gehuwden en alle kostwinners in het bedrijf hadden met Kerstmis ook al een kerstgave gehad. In 1929 kocht De Haes een aantal éénspoelautomaten, voor op de weefgetouwen, bij het Engelse bedrijf Northrop. Dit waren machines waarbij de 'schietjes' automatisch wisselden. De weverijactiviteiten werden in 1932-1934 totaal in Mierlo gecentraliseerd. In dat zelfde jaar kwam er ook een afzonderlijke damastweverij bij. Deze relatieve welvaart duurde tot ongeveer 1938-1942. Na de oorlog werden bij het zelfde bedrijf nog een aantal zware Northrop machines aangeschaft. Hierop werden de zware stoffen geweven zoals de verentijken en corselettenstof. Deze welvaart gold niet voor alle textielbedrijven in onze omgeving. De Firma Swinkels bijvoorbeeld, had alles met lede ogen aangezien maar kon het tij ook niet keren. Korte tijd later was Swinkels genoodzaakt om 150 werknemers te ontslaan. Dit ging vrij gemakkelijk omdat er in die tijd nog geen ontslagbescherming bestond. Als een werkgever daarvoor koos kon hij een werknemer van de ene dag op de ander op straat zetten. De moeilijkheden met in het buitenland aangekochte en aangevoerde garens in combinatie met wisselende opdrachten werden steeds heftiger. Drukke periodes werden afgewisseld met slapte. De oorzaak was dikwijls dat de fabrikanten geheel afhankelijk waren van incidentele orders. In een piekperiode kon het bedrijf niet aan voldoende personeel komen. Een oplossing was om een hele ploeg van twaalf wevers uit Helmond aan te nemen. Ze hadden een eigen voorman die de ploeg aanstuurde.

Na korte tijd bleek dat het toch een ploeg van vrolijke broeders was, die dan goed en een andere keer weer zeer onwillig waren. Meestal ging het om poetswerkzaamheden die zij niet of niet goed wilden verrichten. Als het hen niet beviel weigerden ze eenvoudig om de fabriek binnen te gaan. De bedrijfsleider Van der Vleuten was het spuugzat en maakte er korte metten mee. Kort en bondig zei hij: "er in of er uit!" De Helmonders lachten er wat mee en maakten geen aanstalten om naar binnen te gaan. Maar het hoefde al niet meer want de kordate bedrijfsleider had wel andere dingen te doen dan met onwilligen te soebatten. De poort ging dicht en de beduusde buitenstaanders begrepen wel dat het hier menens was en aanvaarden de weg naar huis. Enkele weken later was ook bij Ignatius De Haes weinig werk in de orderportefeuille. In de Geldropse bedrijven was het iets gunstiger gesteld, hoewel er daar ook werkloosheid was. De vele Mierlose werklozen van Firma Swinkels en een aantal van De Haes en andere bedrijven werden door bemiddeling van burgemeester Verheugt tewerkgesteld aan diverse gemeentelijk voorzieningen, zoals bijvoorbeeld bij het nieuw aan te leggen elektriciteitsnet en de vele boswerkzaamheden.

Het latere bedrijf van De Haes textielweverijen te Mierlo in 1926.

Door burgemeester Verheugt was er een subsidieregeling besproken met de minister van Binnelandse Zaken. Met gebruikmaking hiervan kreeg de gemeente Mierlo een subsidie van vijftig procent op alle loonkosten van de werkloze gehuwden en kostwinners onder het personeel. Ongeveer in 1950 werden er door de Marshallhulp twaalf Draper-getouwen geschonken. Deze werden voor het lichtere wek ingezet. In 1953 begon langzaam de grote automatisering van de bontweverij op gang te komen. In deze periode van automatisering werden tot ongeveer 1960 bijna jaarlijks een aantal Zwitserse Saurer machines gekocht. Met deze aanschaf wist De Haes zich te plaatsen als grootste bontweverij van Nederland. Met deze machines werd de totale productie van weverij Baekers en Elias evenals de productie van 'De Holland' in Enschede zonder problemen overgenomen. Daarnaast produceerde Elias ook grote hoeveelheden theedoeckenstof. Door de aanschaf van twaalf tweedehands Saurer getouwen in Zweden kon ook de productie van theedoecken vanuit Eindhoven naar Mierlo worden overgeplaatst. Voor een periode van twee jaar werd ook de totale weefproductie van Diddens en Van Asten uit Helmond overgenomen. Door brand konden die zelf niet produceren. Alles was aanwezig om de productie stelselmatig op te voeren. Het enige probleem dat bestond was een reëel tekort aan vrouwelijk personeel. Met grote regelmaat zat Piet Lammers in de plaatselijke horecagelegenheid van Miet de Kim. Hier trachtte hij zoveel mogelijk personeel aan te nemen. Als een jonge vrouw in het huwelijk trad, bleef deze meteen thuis. Zoals het in die tijd gebruikelijk was werd een gezin van een enkel inkomen onderhouden. De man zorgde voor het geld en de vrouw voor het gezin. Door haar huwelijk was er meteen een vacature voor haar werkplek. Het probleem deed zich het meeste voelen in de spoelerij. De arbeid werd daar hoofdzakelijk door dames verricht. Met een grote investering werden er in Amerika spoelmachines gekocht die op de weefgetouwen werden geplaatst, men probeerde op deze manier de vrouwelijke personeelsschaarste op te vangen.

Op 19 maart 1958 overleed C.E.J. de Haes. Op 25 augustus van het zelfde jaar werd de naam gewijzigd in 'De Haes Textielindustrie NV'. In 1959 was 'globaal de helft' van het personeelsbestand afkomstig uit Helmond. De andere helft was Mierlonaar. Het was eigenlijk een rare situatie want vanuit Mierlo gingen er dagelijks textielarbeiders te voet en per fiets naar de Helmondse bedrijven. Merkwaardig genoeg waren de lonen in beide plaatsen nagenoeg even hoog. Het bedrijf fuseerde in 1961 met Elias en Baekers

De volledig ingerichte Mierlose weverij

tot Behti. In de zeventiger jaren werd door de directie besloten tot aanschaf van meerdere Jacquard weefgetouwen. Hiermee ging men in grote hoeveelheden gordijnstoffen produceren. Geleidelijk aan liep de productie terug en was men genoodzaakt om diverse producten af te stoten. Achtereenvolgens verdween de productie van alle lichte en bont geweven artikelen. Bijna tegelijkertijd verdwenen ook de veren- en lichte tijken productie. Jacquard- en beddentijken verdwenen naar Holland in Enschede. Later werd dit verkocht aan Bekaert in België. Ook voor markiezendoek was er geen markt meer en het verdween uit Mierlo. De productie van thee- en baddoeken werd overgenomen van Elias. Alles wat er toen nog overbleef waren de gordijnstoffen, zowel de Dobby als Jacquard. Grote partijen werden er geweven voor de weverijen van Van der Ploeg in Bergeijk en Van Dijk in Waalre. Die bedrijven hadden hun afzetgebied in binnen- en buitenland.

Vele grote afnemers waren hun klanten zoals bijvoorbeeld Vroom en Dreesman en Hema en groot-handelaren. In 1963 werd de productie naar elders overgeplaatst en in 1965 werd het bedrijf onderdeel van de Koninklijke Nederlandse Textiel Unie (KNTU). Hierin werkten veertien bedrijven samen. Dit verband, waarin voornamelijk Twentse textielbedrijven samenwerkten, ging failliet in 1973. In een opleving van de economie en het binnenhalen van orders een eind voor 1977 werd er besloten om een twaalfstal spoelloze grijper weefmachines aan te schaffen. Door het afstoten van diverse artikelen en de automatisering moest er grootschalig worden gereorganiseerd. Dit gold niet alleen voor de functies in de top waar vele mutaties waren maar ook op de werkvloer.

Was het eerder zo dat één wever twee weefmachines moest bedienen, door de veranderingen en de automatisering was dit van twee naar vier en acht machines gegaan. Op het laatst moest een wever zelfs twaalf tot vierentwintig getouwen 'bijhouden'. Deze veranderingen brachten natuurlijk bestuurlijke- en financiële consequenties met zich mee. Er werd besloten om ook de inslagspoelerij te sluiten. Hiervoor in de plaats werden er spoelmachines op de getouwen gemonteerd. Dit waren de meerkleurenspoelmachines, de zogenaamde Unifil en Multicolors. Om de productie te halen werden de toeren en aanslagen drastisch verhoogd van 120-170 naar 190 maximaal. De malaise in de textielindustrie en de voortschrijdende mechanisatie in een neergaande economische spiraal, bracht de organisatie tot wanhoop. Men trachtte in de loop der jaren nog winst te kunnen maken door werken uit te zetten bij andere bedrijfsorganisaties zoals; Berenschot, Van de Woerd, Ten Hopen die later ook in dienst van De Haes Holland kwam, Werner Tex uit Amerika. Maar helaas, het mocht allemaal niet meer baten. In 1977 werden de poorten in Mierlo voor de productie gesloten en werd alles in Eindhoven voortgezet. Voor opslag en afbouw bleef het bedrijf nog open.

Productiechef Piet Lammers, die in dertig arbeidsjaren het hele wel en wee van de Mierlose fabriek van zeer nabij had meegemaakt, vond noodgedwongen weer werk bij het moederbedrijf van de Gamma Holding. Hij werd voor de laatste tien jaar van zijn arbeidzaam leven ingelijfd bij het Helmondse Hatéma bedrijf. In die tien jaren werd hem gevraagd om de hele Helmondse spoelerij om te bouwen naar een nieuwe weverij. Met

Op de foto drie mensen van het eerste uur. Van links naar rechts, de heer Giebels, de heer Vorstermans en de heer Lammers senior.

de ervaring die hij al eerder had opgedaan bij De Haes was dit een werk naar zijn zin. Hij wist de hele afdeling in te richten met de Gripper volautomaten van Van de Wiele. Voorheen waren er de Güsken weefmachines.

Het Mierlose bedrijf behoorde in 1986 tot het Hatéma concern. Toen in 1995 de poorten in Mierlo voorgoed dicht gingen waren er nog zes personeelsleden die vervroegd naar huis gingen of elders werk hadden gevonden.

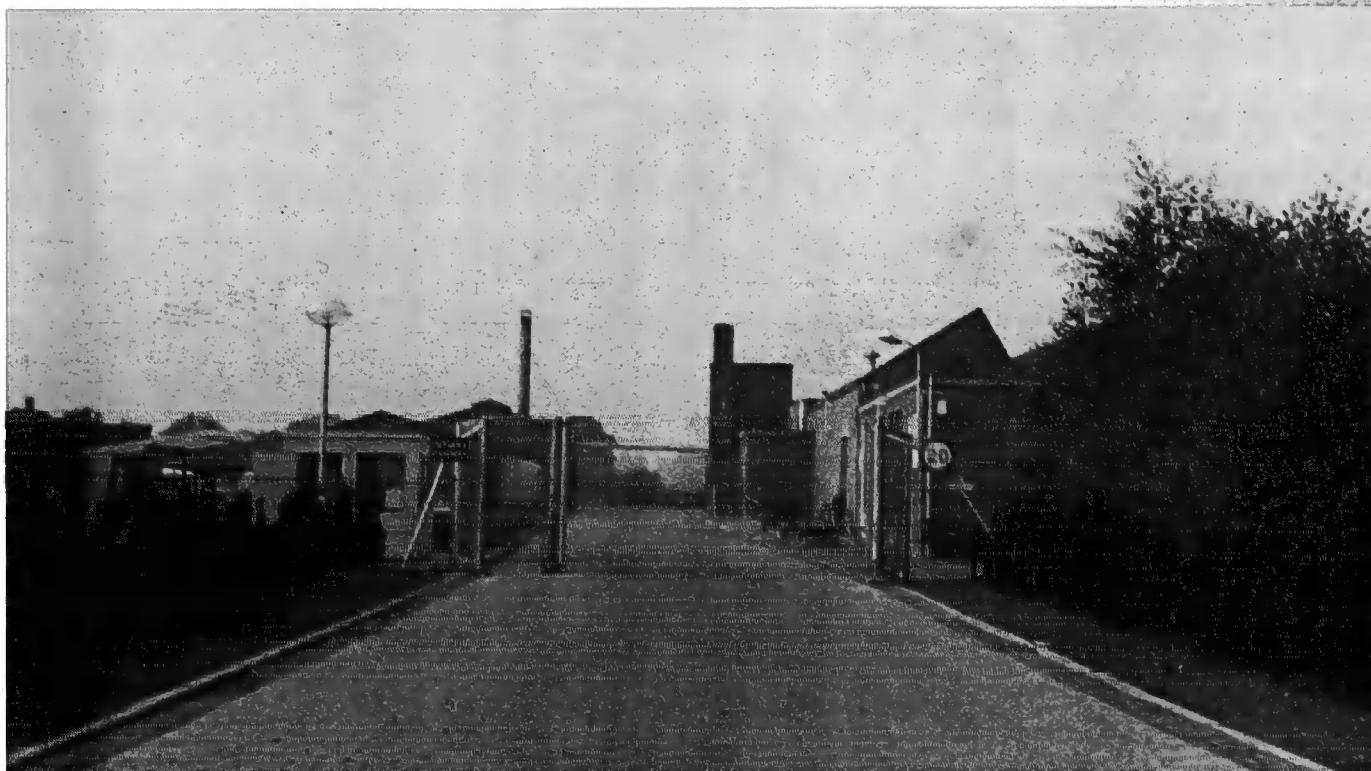
De watertoren

Op alle afdelingen werden met water producten geproduceerd, voorberekt, behandeld, schoon gemaakt en diverse materialen en kleurstoffen vervaardigd. Hiervoor was heel veel water nodig. Ook was er veel 'schoon' water nodig voor consumptie en voor het fijnere werk in het bedrijf. Dit betrof men veel later rechtstreeks van het waterbedrijf. Het water dat men nodig had voor het 'minder' secure werk haalde men eerst uit het Eindhovens kanaal en later uit eigen bron. Het water dat werd opgepompt was bruinachtig van kleur en niet bruikbaar voor de productie. Dit moest eerst gefilterd worden. Voor het oppompen en filteren van grondwater om het tot bruikbaar water te maken moest er veel geïnvesteerd worden. De directie had al lang het plan om in eigen beheer deze voorzieningen te treffen. Na beraad in een directievergadering werd besloten om de aannemer Piet Lammers senior hierover te informeren en hem een offerte te laten uitbrengen.

De hele voorziening moest bestaan uit een hoog bouwwerk met daarin ruimte voor de pompinstallatie en de nodige ruimte voor de filterinstallatie. Ook de hele nieuwe pompinstallatie moest worden geleverd. Na gunning was de aannemer grondig te werk gegaan. Na het nodige grondwerk op diepte werd een degelijke fundering gemaakt. Volgens Piet Lammers junior moest het van een kwaliteit zijn van 'het mag nooit meer kapot'. Vervolgens werd het nodige metsel- en timmerwerk verricht en verrees er een echte 'watertoren'. Degelijke fundering, robuuste constructie en solide afgewerkt met degelijke houten planken. Goed in de verf en bestand tegen weer en wind. Vele decennia deed de watertoren zijn werk en voorzag ieder van het nodige water.

Na verloop van een lange tijd raakte de toren verouderd en overbodig. Mierlonaar Piet van de Goor had hiervan gehoord en was naar de directie gestapt. Hij was woonachtig op Loeswijk in een klein huis en zag hier zijn kans, om voor relatief weinig of geen geld, zijn woning te vergroten. Met deze argumenten, vroeg hij de directie om voor eigen rekening de toren te mogen slopen. Als hierin zou worden toegestemd zou hij alle restmaterialen gratis hebben en was het alleen de arbeid die hij moest investeren. Het 'Ja' van de directie was voor Piet het startsein om de toren met noeste arbeid neer te halen.

Maar ... toen ontdekte hij dat van de houten buitenbetimmering door verweer weinig bruikbaar bouw materiaal was overgebleven. Bovendien was de vulling van de filterbakken ook 'wegwerpmateriaal' geworden. Het enige bruikbare was de opbrengst van wat sloopmetalen. Woord is woord en afspraak is afspraak dacht Piet en sloopte gestaag verder. Alles gesloopt en afgevoerd restte alleen nog de fundering die volgens afspraak ook zou moeten worden verwijderd. Met hamer, beitel en ander vernuft was Piet de basis van de toren te lijf gegaan (die Lammers Sr. had gemaakt om nooit meer kapot te gaan), echter zonder resultaat. Na enkele dagen stapte de heer Van de Goor naar Piet Lammers Jr. Hij vertelde de bedrijfsleider dat de afgesproken deal één en al ellende was en dat hij er weinig of niets aan verdiende en ook niets als bouwstof aan zijn huis zou kunnen hergebruiken. Lammers Jr. die zijn zware werk op afstand toch wel had gevolgd kon dit alleen maar beamen. Samen besloten ze dat het zo goed was. Als Van de Goor alles zou opruimen, egaliseren en de boel met zand afdekken was de zaak afgedaan. Hier zien we een mooi voorbeeld dat met noeste arbeid en mooie woorden grote werken kunnen worden verzet onder de noemer 'basta, en zand er over'.

Midden op de achtergrond de onverwoestbare watertoren.

Pter De Haes, de jubilerende directeur.

Vijftigjarig bestaansjubileum De Haes Mierlo 1966

Ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaansjubileum van de Haes textielfabriek in Mierlo schreef in die tijd Piet de Haes, directeur van het bedrijf het volgende letterlijke artikel in het personeelsblad.

Vijftig jaar is het geleden, dat de gebroeders De Haes naar Mierlo trokken, om daar op een terrein tussen dorp en kanaal hun dochteronderneming van de toenmalige Firma Ignatius De Haes te stichten. Eindhoven werd hen te benauwd. Die benauwenis bestond daar in, dat er in Eindhoven onvoldoende vrouwelijke krachten te halen waren.

Begonnen werd er met het tegenwoordige vak I en een gedeelte van de loods ten westen daarvan. Met hierbij een 'raccordement' (intern laad- en losstation) van de vroegere stoomtram, die toen nog van het tramstation in Eindhoven (Tramstraat) via Mierlo veel verder de Meijerij in stoomde. Die stoomtram was toen 'onze Piet van der Heijden, met zijn DAF met aanhanger' die alles dat van Eindhoven naar Mierlo en terug vervoerd moest worden, meenam.

Vak I dus, dat was het begin. Daar gingen ze twijnen en spoelen en vader Dreverman, al even fervent voorman van de Mierlose Harmonie St. Lucia als onze Martien Dreverman, zwaaide er de scepter, op een hoge kruk achter een ouderwetse hoge lessenaar. Rond 1920 werd de firma een NV. Een NV met een, zoals in die tijd gebruikelijk was, niet al te eenvoudige naam. Het bedrijf in Eindhoven werd 'Eindhovensche' en dat in Mierlo 'Mierlose Katoenmaatschappij, beide 'voorheen Ign(natius) de Haes'. In de loop van de nu achter ons liggende vijftig jaren hebben heel wat Mierlonaren de fabriek zien groeien, steeds maar zien toenemen en heel wat bekende Mierlose families hebben in de loop van die tijd hun lot met dat van het bedrijf verbonden. Het was daardoor ook hun fabriek, hun Mierlose fabriek geworden.

Vele namen komen mij in de gedachten terwijl ik dit schrijf, Mierlose zowel Eindhovense, Manders, Van Stiphout, Van den Boogaard, Vorstermans en Bert van Beek om er slechts enkele te benoemen. Zo goed als Ignace de Haes, A. van de Ven, G. van der Vleuten, Peeters en tenslotte mijn vader 'Meneer Charles' die het in het begin feitelijk moesten doen en die er later altijd nog van uit Eindhoven een toeziend oog opgericht hield. Helaas kunnen de meeste van hen het feest dat wij gaan vieren niet meer meemaken. Maar zij zullen erbij zijn, door hun kinderen en misschien zelfs hun kleinkinderen die met vertrouwen het voetspoor volgen. Mij past een woord van dank aan hen allen die zoveel tot de bloei van het bedrijf bijdroegen met hun dagelijkse arbeid en dikwijls ook met heel wat zorgen. Zorgen zoals ook wij van De Haes Holland ze hebben gehad in de laatste jaren en ze nog wel hebben al zijn we op de weg omhoog en zien we de toekomst met vertrouwen tegemoet. Met vertrouwen omdat mijn collega's en ik vertrouwen hebben in de mensen van de Haes Holland.

Even laten we de beslommeringen nu rusten om het vijftigjarig bestaan te vieren van onze fabriek te Mierlo. We vieren het op bescheiden schaal, zoals het ons in deze tijd past. We vieren het daarom in beperkte kring ook met de bewoners van Mierlo dorp en alle medewerkers van De Haes Holland.

Ik hoop dat dit feest in Mierlo, dat bedoeld is als een kort rustpunt aan het einde van vijftig jaren, ook een begin moge zijn van vele tientallen nijvere en voorspoedige jaren. Moge dit feest in Mierlo ook het feest van Mierlo worden.

P. de Haes.

ZATERDAG 26 NOVEMBER

- 12.00 uur. Huldigings-wedstrijd van het kampioens-
elftal bedrijfsvoetbal (district Helmond)
de Haes Holland N.V. tegen het kampioens
elftal bedrijfsvoetbal (district Geldrop)
Tweka en wel in Sportpark "De Ark".
- 19.00 uur. Taptoe aan het Gemeentehuis aangeboden
door Harmonie St. Lucia Mierlo.
- 19.30 uur. Prijsuitreiking van de gehouden wedstrij-
den aan de Mierlose jeugd.
- 19.45 uur. Gelegenheid tot feliciteren in de hal van
het Gemeentehuis.

Na de taptoe groot bal voor personeel en inwoners van
Mierlo in de zalen:

Hotel-Restaurant Lammers- v.d. Kimmenade

Hotel-Restaurant Lammers- Hagelaar

Gemeenschaphuis (Tienerbal)

Café M. v.d. Kimmenade, Marktstraat

Café Knoops

- 19.00 uur. Kaart-wedstrijden voor het personeel in
Café J. v.d. Boogaard, Marktstraat.

Toegang op vertoon van toegangskaarten.

Martien Dreverman in de nieuwe portiersloge.

Portier Martien Dreverman

Een voetbal kan raar rollen!

Mogelijk een rare openingszin van een levensverhaal van een getogen Mierlonaar en bovenal een echte 'Haes' medewerker. Een verhaal over de duizendpoot Martien Dreverman. Voetballend met andere vriendjes trapte Martien in 1926 een balletje op een afgebakend voetbalveldje in de oprijlaan van De Haes aan de Mierlose Brugsstraat. De fraaie voorzet die Martien op doel richtte belandde pardoes midden in de Ford van 'mijnheer' Charles de Haes. Charles was algemeen directeur van de Mierlose Katoenmaatschappij. Martiens vader was al een tiental jaren bedrijfsleider in Mierlo. Charles en Martien waren dus geen onbekenden van elkaar. Meteen na het 'incident' was Charles gestopt en vroeg aan de

twaaalfjarige voetballer of hij niet iets beters te doen had, dan daar een beetje met een bal te spelen. Martien had juist de lagere school verlaten en was pas begonnen met zijn 'grote vakantie'. Na enig overleg togen beiden naar de fabriek.

Met weinig instructie werd Martien met een krakkemikkige schoffel aan het werk gezet. De oprijlaan moest onkruid vrij gemaakt worden. Maar zoals altijd 'goed gereedschap is het halve werk' werd er bij de eerst volgende gelegenheid vanuit het bedrijf in Eindhoven een schoffel en hark per tram in het Mierlose filiaal aangevoerd. Bovendien had men er ook maar een krabber bij gedaan voor het zwaardere werk. Zo werd de jeugdige tuinman enkele maanden aan het werk gehouden en kon hij een centje bijverdienen. Nu Charles had gezien hoe ambitieus Martien zijn werkzaamheden verrichtte oordeelde hij dat het beter was om hem de gelegenheid te geven om zich als wever te bekwamen. Onder het wakend oog van vader Dreverman die bedrijfsleider was werd hij als leerling wever aan het werk gezet.

De daarop volgende jaren volgde hij in Helmond de ambachtsschool en op de textielschool andere aanverwante cursussen. Na het volgen van lessen in Eindhoven mocht hij zich ook machinemonteur noemen. Na verloop van ongeveer vijf jaar ontdekte hij dat weven toch niet zijn eerste voorkeur had om dat een leven lang te moeten doen. Eveneens voor een periode van vijf jaar vertrok hij naar de Geldropse Tweka-fabrieken. Zo kwam hij in 1937 weer terug in het Mierlose bedrijf waar hem de functie van spoelersbaas was toegewezen. Daarna werd hij als eindcontroleur benoemd. Tegelijkertijd kon hij ook de expeditie werkzaamheden in goede banen leiden. Zijn volgende werkfase was een periode van twee jaar op het kantoor. Zijdellings had hij hier ook portiers werkzaamheden verricht.

Willem Dreverman de eerste bedrijfsleider in Mierlo.

Portier Martien Dreverman de eerste Mierlose 'Poortwachter' bij de toegangspoort

Deze werkzaamheden bevielen hem zo goed en deed hij zo graag dat hij hierin voor een lange tijd zijn werk vond. Hij kreeg in 1953 vlak bij het toegangshek zelfs een eigen werkkruimte toegewezen in de zogenaamde portiersloge. Hij was de eerste officiële portier in de Mierlose vestiging van De Haes Holland. In 1977 vierde hij zijn veertigjarig jubileum.

Met een arbeidsverleden van zes en veertig dienstjaren die echter wel onderbroken waren door het werken bij Tweka. Martien was vanaf zijn twee jaar al met De Haes Holland verbonden. Tegelijkertijd met de ingebruikneming van de nieuwe Mierlose fabriek in 1916 werd Willem, de vader van Martien vanuit Eindhoven overgeplaatst naar de nieuwe Mierlose vestiging. Hij was in Eindhoven werkmeester, tegenwoordig heet dat bedrijfsleider, deze functie kreeg hij in Mierlo ook. Het gezinnetje kwam te wonen pal naast de oprijlaan naar de fabriek. Als kind speelde hij vaak op het fabrieksterrein. Met zijn vader ging hij ook vaak in de bedrijfsgebouwen binnen. Voor de grap werd hij door werknemers weleens in de twijnbak gezet. Op latere leeftijd weet Martien zich goed te herinneren dat de tram die van uit Helmond achter het bedrijf door naar Mierlo en Geldrop rood, zijn goederen bij

Het Mierlose fabrieksterrein.

Voor deze handelingen hield hij een eigen kasboek bij. De door werknemers gekochte kleine goederen moesten bij hem worden betaald. Reisgeld, declaraties en andere administratieve handelingen werden door hem afgehandeld. Om deze werkzaamheden goed en vertrouwd uit te kunnen voeren had Martien maar één methode: opschrijven. Opschrijven was zijn motto. Hij had altijd een notitieboekje bij zich met daarin alle informatie die hij dagelijks nodig had maar ook met informatie die hij nog ooit nodig dacht te hebben. Zo wist hij alle adressen, personeel- en telefoonnummers, geboortedata en verjaardagen. Ook had hij het beheer en toezicht op de tikkaarten die naast de loge hingen. Zo wist hij pre-

Als portier was hij dagelijks present van 7:00 tot 12:00 uur en van 12:30 tot 17:00 uur en werd daarom ook wel de dagportier genoemd. Twee collega's van hem hadden de diensten van 17:00 tot 23:00 uur en van 23:00 uur tot 7:00 uur. Bij wisseling van de wacht werden de nodige gegevens

Een pagina uit het bewuste aantekenboekje.

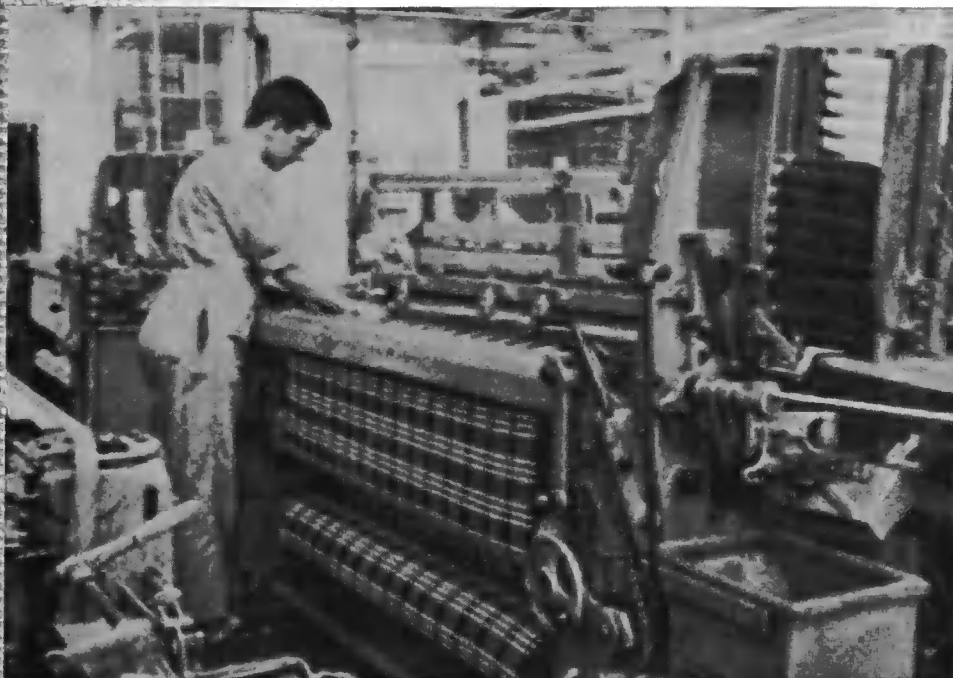
Drie keer per dag was er een eigen autodienst voor het halen en brengen van goederen en scheerbomen.

Driemaal per dag was er een eigen autodienst van De Haes Eindhoven naar Mierlo en vice versa. Ieder van de chauffeurs wist dat ze zich te allen tijden bij Martien moesten melden en informatie en bestemmingen moesten vernemen. De drukke werkdagen bij De Haes wist hij te combineren met een ijverig bestaan bij de plaatselijke Harmonie Sint Lucia. Muzikaal als hij was speelde hij thuis graag orgel. Voor de harmonie bespeelde hij een blaasinstrument. De drukke werkzaamheden kon hij meestal plannen en naar behoren uitvoeren. Dit was anders toen het bedrijf moeilijke tijden doormaakte. De vele verhuizingen en fusies hadden dikwijls voor onvoorziene en moeilijke situaties gezorgd. Vooral de fusie met KNTU en Gamma Holding brachten vele spanningen voor hem, directie en personeel met zich mee. Vooral het buiten de poort houden van de pers vroeg van hem dikwijls veel kracht en goede overredingskwaliteiten die alleen van een politieagent verwacht mochten worden. Zo maakte hij een incident mee met NOS-televisie medewerkers. Van dichtbij wilden deze opnames maken van nieuwe reclameletters op het dak. Tenminste dat zeiden ze. Maar in werkelijkheid hadden ze andere plannen. Listig wist Martien stand te houden en de cineasten buiten de poort. Hierbij werd hij zelfs verbaal bedreigd met de mededeling dat zij het op de Nederlandse TV landelijk bekend zouden maken en dat Dreverman alle ontwikkelingen tegenhield en dat de bedrijfsproblemen deels aan hem te wijten waren. Hiervoor hadden ze in het geniep een opname van hem gemaakt. Dit was (achteraf) echter niet waar en de uitzending is ook nooit gedaan. Martien Dreverman vond het een akelige gedachte dat kort na zijn vertrek, door vervroegde pensionering in 1977, ook het bedrijf weg zou zijn. Hierdoor zou hij genietend van zijn pensioen nooit meer over het fabrieksterrein kunnen lopen of een praatje kunnen maken met oudgedienden. Zestig jaar was hij in de fabriek thuis geweest en alles zou nu verloren gaan. Dat doet pijn. Wat bleef waren een vrouw, vijf zoons, kleinkinderen en een grote tuin en daarin zelfgemaakte muziek. Welke met recht gepensioneerd zou dit anders willen en wensen. 'Vroeger' was hij mogelijk wel eens te vaak naar 'de fabriek' en dat kon hij nu mooi vereffenen.

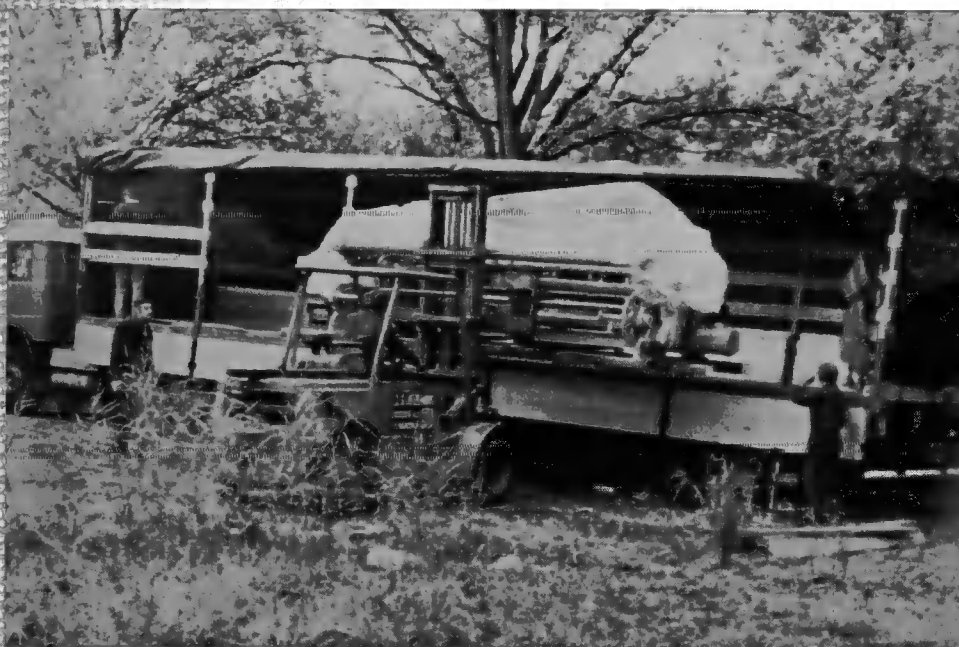

NOS-Filmploeg elders aan het werk.

1965

In de weverij was onder anderen Willie Schampers uit Mierlo-Hout werkzaam. Hij trad in dienst op 30 november 1964. Rustig en bedachtzaam probeerde hij zijn dagelijks 'lapje' te weven.

Tijdens de fusies en daarvoor nieuwe investeringen, werden er regelmatig vanuit Mierlo naar elders en vice versa machines aan- en afgevoerd. Hier worden een aantal nieuwe weefgetouwen gelost.

De directie van De Haes was voltallig aanwezig bij een voetbalwedstrijd tijdens de jaarlijkse zomeravondscompetitie.

1966

Tijdens het feest dat volgens het aangeboden programma door alle lagen van de Mierlose gemeenschap werd gevierd was ieder in feeststemming. Iedereen genoot van deze ludieke happening. De vele feestvierders werden in diverse Mierlose zalen ontvangen en werden daar gastvrij onthaald. Om de feestvreugde te verhogen had de directie de hulp ingeroepen van Jan van de Broek. Hij was jarenlang werkzaam in het bedrijf. Maar Jan was nog veel langer een goed en graag gezien humorist en toneelspeler. Al jaren vermaakte hij het Mierlose publiek tijdens de toneelavonden en op de avonden van de Herwonnen Levenskracht. Hij was een graag gezien komiek. Op deze feestavonden trad hij meerdere keren op.

Teruggang

Na de Tweede Wereldoorlog begon na een korte periode van opbloei, de neergang van de Eindhovense textielindustrie. De dekolonisatie in de Afrikaanse landen zorgde voor een verminderde afzet naar de derde wereld. Dit dwong de bedrijven tot mechanisatie. Het aantal arbeidskrachten daalde van 2.433 tot 1.807 in de periode 1950-1963. Er was niettemin een personeelstekort. Hooggeschoolde en beter betaalde arbeid was aantrekkelijker. Daarom werden gastarbeiders aangetrokken. De eerste Spaanse werknemer (*gastarbeider*) die door het bedrijf werd aangetrokken was de heer Rosinol. Hij werd in Mierlo bij het productieproces ingezet. De concurrentie van goedkoop textiel, met name uit lagelonenlanden, maakte dat vele fabrieken begin jaren zeventig van de twintigste eeuw moesten sluiten. Dit gold voor Kodijko, Van Dissel, Kersmakers & Zn., Van den Briel en Verster.

Bethi

De Bethi (Baekers-Elias-de Haes Textielindustrie) werd opgericht in 1961 als een samenwerkingsverband tussen Baekers, De Haes en Elias. Reden tot deze samenwerking was de achteruitgang van de economische omstandigheden voor de textielindustrie. Na deze oprichting werd de gehele weverij van Bethi in Mierlo geconcentreerd. Door deze concentratie produceerden ruim 350 machines tienduizenden meters stof per week. In vaktermen gesproken schoot de spoel elke week ruim 200.000.000 maal door de sprong.

Jan van den Broek tijdens een van zijn komische acts.

Een loonberekening in het personeelsblad.

Loonberekening voor Ploegwerkers.

In de laatst gehouden vergadering van de weverij-commissie werd verzocht om nog eens duidelijk voorlichting te geven omtrent de loonberekening voor ploegwerkers, die in de morgenploeg + zaterdag werken en in de middagdienst. Dit probleem is ontstaan sinds de invoering van de gewijzigde ploegentijden, hetgeen een gevolg was van de beperkte mogelijkheid, welke de Gamma-10, één der machines van het Rekencentrum van de KNTU, bood.

De Morgenploeg:

werkt 5 dagen van 7½ uur	=	37½ uur
+ zaterdagmorgen		5 uur
		<u>42½ uur</u>

De Middagploeg:

werkt 5 dagen van 8½ uur	=	42½ uur
--------------------------	---	---------

De berekening is dan als volgt:

Morgenploeg:

als voorbeeld
gerekend tegen een uurloon van Fl. 3,- met een
basisuurloon van Fl. 2,50

37½ u x Fl. 3,-	=	Fl. 112,50
10% ploegentoeslag	=	11,25
5 zaterdagen 5 x Fl. 3,-	=	15,-
10% ploegentoeslag	=	1,50
25% zaterdagtoeslag over		
Fl. 16,50	=	4,13
2½ uur basisuurloon à Fl. 2,50 =	=	6,25
		<u>Fl. 150,63</u>

Middagploeg.

Als voorbeeld

Eveneens tegen een uurloon van Fl. 3,- en een basisuurloon van Fl. 2,50.

42½ u x Fl. 3,-	-	Fl. 127,50
10% ploegentoeslag	-	12,75
2½ u. basisuurloon x Fl. 2,50	-	6,25
		<u>Fl. 146,50</u>

Het verschil in dit voorbeeld tussen morgen- en middagploeg bedraagt Fl. 4,13 bruto.

Dit is dus de toeslag op de zaterdaguren.

De Gamma 10 berekent dit als volgt:

Morgenploeg

42½ x Fl. 3,-	-	Fl. 127,50
13,3% ploegentoeslag	-	16,56
2½ uur basisuurloon x Fl. 2,50	-	6,25
		<u>Fl. 150,71</u>

Middagploeg

42½ x Fl. 3,-	-	Fl. 127,50
10% ploegentoeslag	-	12,75
2½ uur basisuurloon x Fl. 2,50	-	6,25
		<u>Fl. 146,50</u>

U merkt de uitkomsten zijn nagenoeg hetzelfde, alleen wordt een eenvoudiger manier van berekening gehanteerd.

plaatst naar de grote centrale weverij in Mierlo. De fabriek aan de Strijpsestraat was na 1970 nog in gebruik geweest als supermarkt, waarop nog twee keer een gewapende roofoverval werd uitgevoerd, daarna werd het 'snuffelzolder'. Omstreeks 1982 werd de opvallende watertoren van de fabriek opgeblazen. In 1987 werd het resterende van de fabriek gesloopt om plaats te maken voor woningbouw.

Betex opleiding

Om naast kwantiteit en kwaliteit van de producten ook continuïteit te hebben van vakbekwaam personeel moest er flink aan de weg getimmerd worden. Vanaf ongeveer 1956

werden er jaarlijks een aantal jeugdigen naar de Betex opleiding gestuurd. Na een gedegen basisopleiding moest er examen gedaan worden om daarbij hun bekwaamheid te toetsen. Ieder van de geslaagden ontving dan het felbegeerde diploma. Op 16 oktober 1964 vond er weer eindbespreking plaats van een eerder gehouden Betex examen. Tijdens dat examen waren er zeven kandidaten van De Haes Holland BV geslaagd. Dat waren uit Mierlo J. Broné, J. Damen en A. Schoonhoven. Uit Eindhoven P. Bunthof, Fr. Van Laarhoven, L. de Vries uit de Dommelstraat en P. Kooistra uit de Steenstraat.

Ongeval

Op 18 november 1964 vond er een verkeersongeval plaats waarbij het personeelsbusje van de Behti betrokken was. Alle passagiers beleefden de schrik van hun leven. Bij het ontwijken voor een fietser week de chauffeur van het personeelsbusje zover uit dat hij

De heer Van de Moosdijk.

de macht over het stuur verloor. Daarbij liepen drie inzittenden en de fietser lichte verwondingen op. Een jongen die de Betex opleiding volgde, Koosje Vercoelen, werd uit de auto geslingerd en naar het ziekenhuis vervoerd. Mogelijk heeft hij nadien zijn studie nog helemaal af kunnen maken. De heer Van de Moosdijk was lid van de ondernemersraad bij De Haes Holland NV. Tijdens de vele vergaderingen was hij er bij betrokken om het grote belang en de hoge kosten af te wegen bij aankoop van een nieuwe Volkswagen personeelsbus. De investering hierin was niet zo eenvoudig. Na het besluit en de aanschaf hiervan poseerde hij vol trots bij de gloednieuwe bedrijfsauto die voortaan beschikbaar was om als 'rijdend visitekaartje' te dienen. Of de auto en Van de Moosdijk betrokken waren bij het bovenstaande ongeval?

Spartelen in het diepe

De katoenfabrieken trachtten het hoofd boven water te houden door te fuseren. In 1961 werd daartoe Bethi opgericht. De verschillende bedrijven konden niet goed samenwerken en de organisatie was topzwaar bij een steeds dalende omzet. In de loop der jaren zeventig van de twintigste eeuw werden vele bedrijfsonderdelen afgestoten of overgeplaatst. Bethi is later 'De Haes Holland' (tot 1980) gaan heten. Daarna is er nog een constructie geweest onder de naam: 'Koninklijke Nederlandse Textiel Unie' (KNTU), waarin een veertiental voornamelijk Twentse bedrijven samenwerkten, maar ook deze gingen in 1973 failliet. Slechts de fabriek van Leo Schellens bleef voor Eindhoven behouden.

Mierlonaar en oud werknemer bij het bedrijf, Nico van den Boomen, was o.a. werkzaam als algemeen eindcontroleur, hij bracht later als wethouder van de gemeente Mierlo een werkbezoek bij zijn oude werkgever. Hier bezocht hij onder begeleiding van Piet Lammers de rijgerij en laat zich daarbij uitvoerig en vakkundig door hem voorlichten.

De Planning werd weloverwogen opgesteld.

Hier is de technische ploeg van De Haes bezig om de nieuwe naam 'De Haes Holland' met grote reclameletters op het dak te monteren.

Nico van den Boomen bezoekt rijgerij.

1965 Kantine

Tijdens de werkzaamheden in het bedrijf was het personeel druk met hun werk. Tijd om bij te praten was er niet. In een ontspannen sfeer tijdens de pauzes was het fijn om bij te buurten. Gewoon even een kop koffie drinken of een kaartje leggen behoorden ook tot de mogelijkheden.

De dames Corrie van Loon en Alletta Dreverman wisten ieder te verwennen.

1965 Productieafdeling

De dames van de productieafdeling, met op de achtergrond mijnheer De Wit. De dames hadden van de directie de opdracht en toestemming gekregen om zelf bedrijfskleding uit te zoeken.

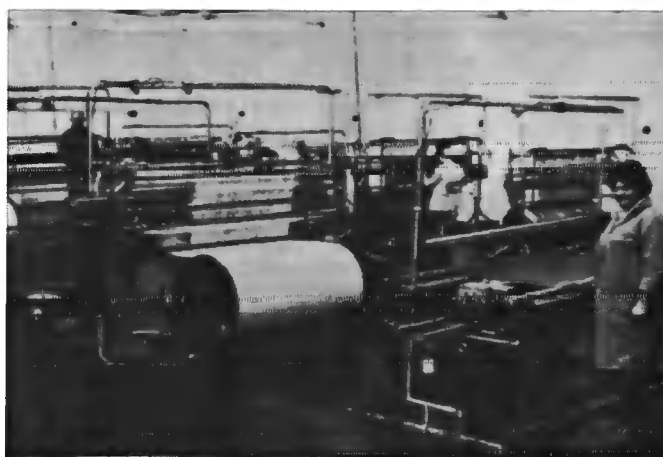

Op de foto zitten juffrouw Van den Broek en Brands in hun zelfuitgezoekte 'werkplunje'.

1965 Spoelierij

*Links, juffrouw Bertha Beenen. Later gehuwd met de heer Wim Janssen.
Rechts, juffrouw Lucia Kuijpers, later gehuwd met Manuel Mendoza.*

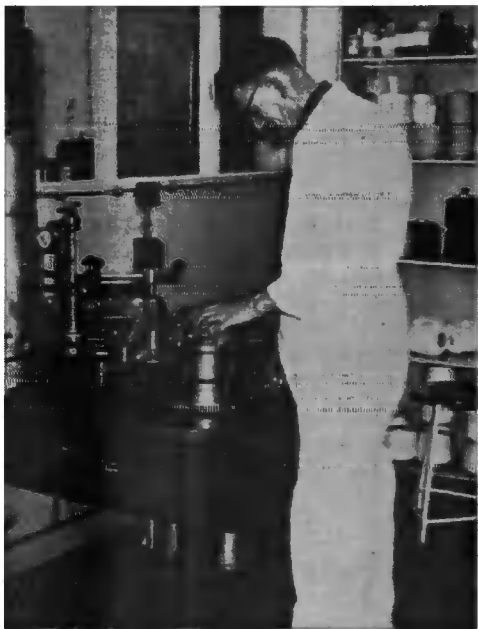

Op de voorgrond mevrouw A. Bombeeck-Wojteneck die de draden selecteert maar daarbij even opkijkt om te poseren voor onze fotograaf.

1965

“Werken is goed, daar doe je niemand kwaad mee” schijnt de heer Staffleu hier tegen een vrouwelijke collega te zeggen. “Maar ik moet er wel eerst een muziekje bij hebben”.

“Dan hoop ik alleen maar dat de arbeidsvitaminen komen”, denkt die dame. Maar hij moet dat ‘ding’ eerst nog aan de praat zien te krijgen.

1965

Klusjes als uitvervingen op klossen, allerlei los materiaal en diverse weefsels zijn bij de heer C. Staffleu zeker in goede handen. Reeds veertig lange dienstjaren heeft hij zijn beste krachten aan het bedrijf gegeven.

1965

De heer F. Manders werd uitgenodigd om op kantoor te komen. Hij werd daar ontvangen door P. de Haes die hem feliciteerde met zijn vijftiengjarig dienstjubileum. Hij prees de heer Manders om zijn grote vakkennis. Hij was werkzaam bij Bethi en was achtereenvolgens het derde geslacht dat bij De Haes werkzaam was. Manders bedankte mijnheer Piet voor de mooie woorden en cadeau, ook namens zijn vrouw en kinderen. (foto links-onder).

1965

Het vijftiengjarig dienstjubileum van de heer J. Koopmans werd gevierd. Koopmans kwam vijftieng jaar geleden bij de fa. Baekers in Eindhoven in dienst. Op 19 augustus 1963 werd hij van daar overgeplaatst naar Mierlo. Hij was uit een goede familie, zijn vader had ook een lange tijd voor het bedrijf gewerkt. Na de felicitaties werd er nog gezellig nagekaart en over vroeger gesproken. (foto rechtsonder).

Kritiek

We hebben Kritiek gevraagd en het dan ook gekregen. "In de verschillende artikeltjes komt niet voldoende duidelijk uit over welke bedrijven het gaat".

De opmerking hebben we reeds ter harte genomen.

Er kwamen voorts klachten binnen, dat de letters wel erg klein zijn en daardoor moeilijk leesbaar. Hierin hebben we ook verandering gebracht, zoals u ziet. Smalende uittalingen als "clubblaadje" hebben we terzijde gelegd, ongemotiveerde toejuichingen hebben alleen onze ijdelheid gestreeld. De pessimisten ten spijt, beschikken we ook dit keer over tevéél copie. "Om de achterstand in te halen, verschijnt dit nummer met acht pagina's. De volgende keer gaan we onverbiddeijk terug naar vier.

Door het samen gaan van verschillende textielbedrijven tot één bedrijf was het moeilijk voor het personeel om op de hoogte te blijven van de ontwikkelingen in het Mierlose bedrijf en de andere in Eindhoven en Enschede. Door de uitgave van een personeelsblad op 19 november 1964 werd dit ongemak voor een groot deel opgeheven. De directie was zich ervan bewust dat er normaliter schoonheidsfoutjes in zouden zitten. Veel gegevens, foto's, advertenties en mededelingen die u in dit boekwerk vind werden uit dit personeelsblaadje gehaald. Dat de directie het goed inschatte blijkt uit het bovenstaande ingezonden stuk.

1965

Solliciteren. Zoals het in ieder bedrijf was, zo was het ook bij De Haes. Op de arbeidsvloer verdwijnen werknemers en komen er ook telkens weer nieuwe gezichten bij. Zo kwam in juni 1965 een werknemer solliciteren. Piet Lammers en Willy Bekkers (*chef TD*) moesten hierin beslissen.

1965

Ondernemingsraad of kort gezegd de OR komt regelmatig bijeen om zaken te bespreken die het bedrijf en ieder van het personeel aan gaan.

Op de foto zien we Peer Romonesco uit Mierlo, W. Steenbakkars uit Micrlo-Hout en Hendrik Smits, Haffmans en Harrie v.d. Westerlo die met de anderen aan tafel onderhandelen over productie, veiligheid, hygiëne, werkkroosters, vervoer, personeel en nog veel en veel meer.

1965

Bij de Bethi-bedrijven werken in totaal tweehonderdtachtig werknemers, honderdveertig hiervan komen er uit Mierlo. En daar weer eentje van is de heer Tinie van Zon. Hij was voorheen werkzaam bij de fa. Baekers in Eindhoven. Een tijd eerder werd hij al overgeplaatst naar het Mierlose bedrijf. Hij was een trouwe medewerker waar men altijd een beroep op kon doen.

De heer Frans van den Dennen was een aantal jaren bedrijfsleider in Mierlo. Later werd hij overgeplaatst naar Eindhoven.

Tinie van Zon.

1965

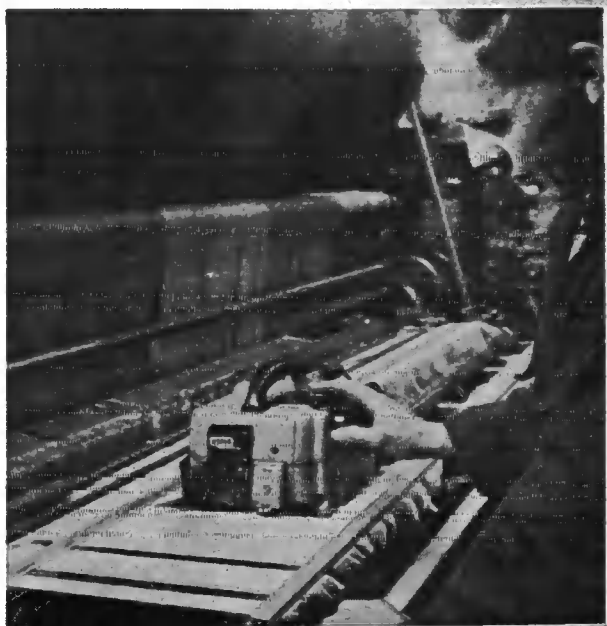
Een andere werknemer waar men altijd een beroep op kon doen was Harrie van der Westerlo uit Mierlo-Hout. Trouw en vakbekwaam deed hij zijn werk.

1965

Barbara Raaijmakers was bij De Haes geen onbekende. Ieder kende haar als 'Barbertje' of gewoon als Barbara. Een zus van haar was ook werkzaam op dezelfde afdeling terwijl haar vader op de spoelerij afdeling werkte. Dus, onbekend was ze niet.

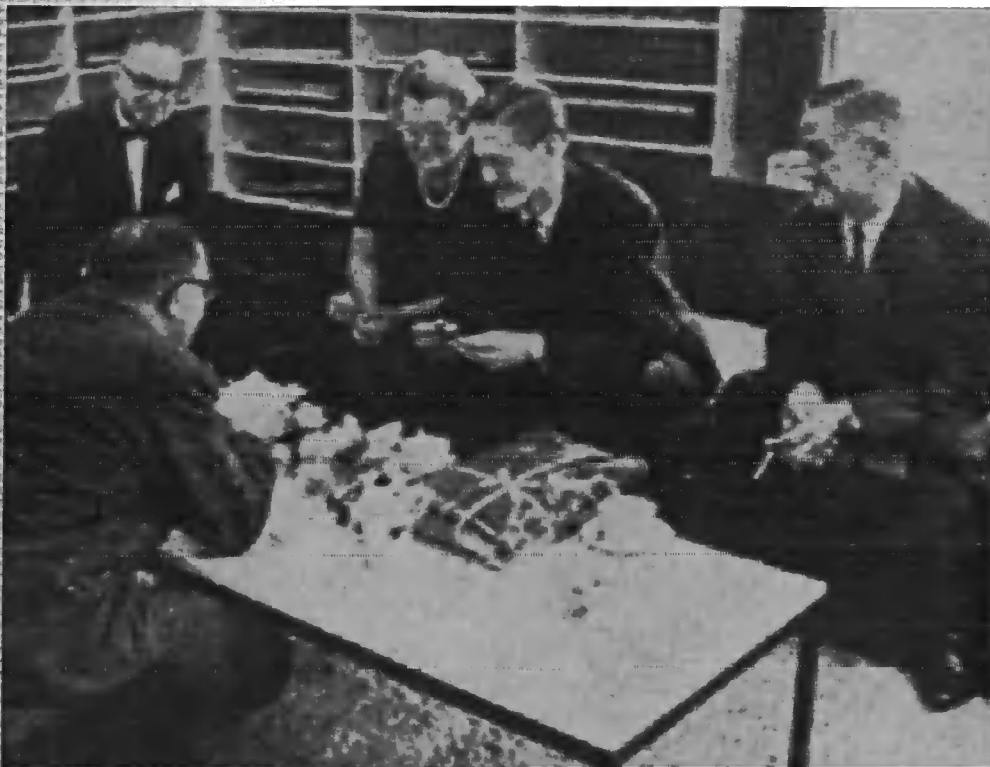
Barbara Raaijmakers.

Harrie van der Westerlo als aanknoper.

1965

In de maand mei ging A. Romonesco op examen voor zijn Betex opleiding. Een opleiding voor leerlingen in de textielindustrie. Dit was niet zonder gevolg. Bij het bekendmaken van de uitslagen bleek dat Romonesco de best geslaagde Betex leerling van Nederland was. Dit mocht van de bedrijfsleiding en de Betex organisatie niet onbekend blijven. Samen met zijn ouders werd hij uitgenodigd. Hem werd een gouden horloge als herinnering overhandigd.

Zijn ouders keken hierbij trots toe.

1965

De Mierlose dames van weleer, hier druk werkzaam met controle op het voltooide product.

*Rudie Clement,
Mieke Tijssen,
Annie Thomassen
en Stientje van
Vlerken.*

In memoriam Kee Smulders

Op 17 mei 1965 ontsliep onze oud-medewerkster mejuffrouw C. Smulders

Op 31 juli 1906 kwam zij als scheerster in dienst bij De Haes. Op 3 maart 1944 werd zij op bijna drieënzestigjarige leeftijd om gezondheidsredenen gepensioneerd. Toch heeft zij nog bijna eenentwintig jaar van haar pensioen kunnen genieten. Zij was achtendertig jaar een trouwe en ijverige werkster. Behalve enkele ouderen zullen velen "Kee" niet meer gekend hebben. Maar toch was zij, die op voortreffelijke wijze haar plicht deed, voor de jeugd een voorbeeld. Moge haar zuster, met wie ze jarenlang lief en leed deelde, in God de kracht vinden, dit verlies te kunnen dragen.

Kee rust in vrede.

Zo gaat datuitslapen in 1965

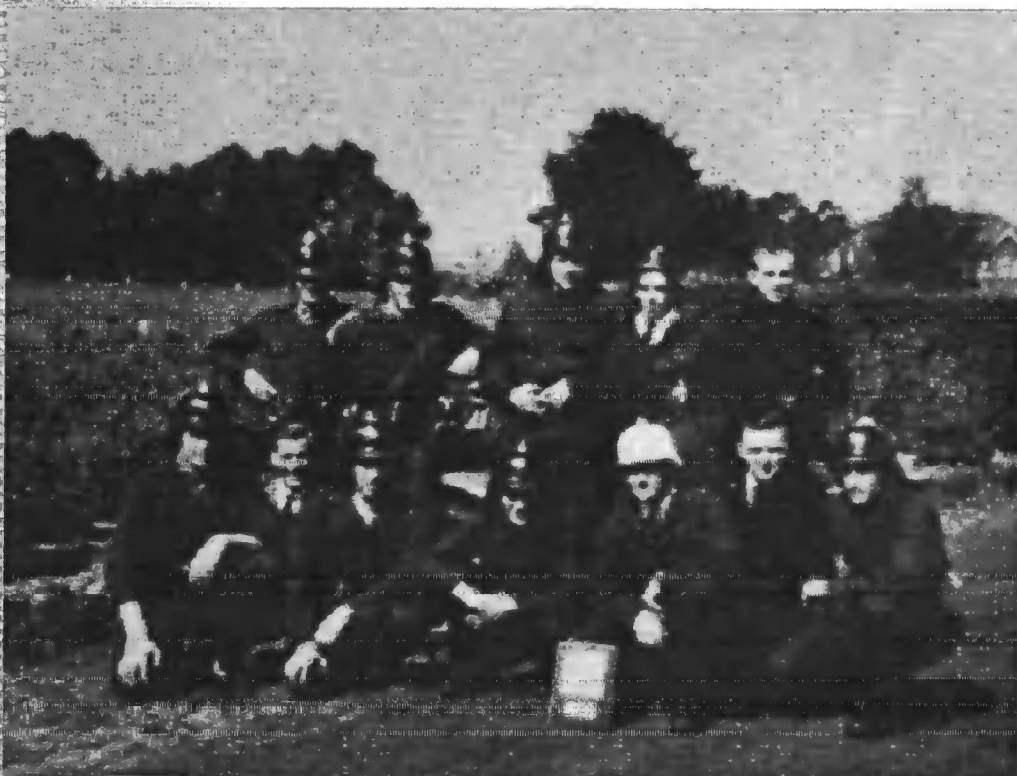
Kwart over zeven. Hatelijk en schel rinkelt de wekker naast mijn bed. Ik zwaai een arm onder de dekens uit en doe verwoede pogingen die schreeuwlelijk het zwijgen op te leggen. Dan kruip ik weer diep weg. "Nee", zegt mijn verstandige, maar helaas kleine ik, "je moet opstaan, die wekker loopt niet voor niks af", en ik sper mijn ogen wijd open. "Ach" bedelt mijn andere ik, "nog heel even..... om goed wakker te worden", en mijn ogen vallen weer langzaam dicht. Verstandige ik stribbelt nog even tegen. "Je komt te laat op kantoor..... je bent al die tijd..... Dat je daar..... werkt.....nog nooit..... op tijd Een roffel op de deur! "Opstaan, het is tien over half acht". In eens ben ik klaar wakker, spring uit mijn bed en gris mijn kleren bij elkaar. "Verdraaid, stom ook om te blijven liggen, moet ik toch eindelijk eens afferen". Ik gooi mijn broer van de badkamer, was me, trek mijn kleren aan, ontdek een ladder in mijn kous, gooi de hele kast overhoop om een nieuwe te vinden en ren eindelijk naar beneden, waar gelukkig mijn boterham al klaar ligt. "Ik begrijp het niet", zeg ik met volle mond, 'nu ben ik alweer door de wekker heen geslapen'. "Maak mij maar niets wijs" zegt moeder. "Ze moeten jullie maar boete geven, dan was het te laat komen zo afgelopen". Ik hield geen salaris meer over zeg ik en verslik me in een slok thee. Al etende maak ik me een beetje op, haal een kam door mijn haar en als ik vind dat het er mee door kan, ren ik de deur uit en spring op mijn fiets. Moeder roept mij iets na. Pas als ik het trottoir afbots – goed dat vader dat niet ziet – dringt het tot mij door: "Je bril". Hup, terug, roetsj, naar boven, mijn bril grijpen, roetsj, weer naar beneden, nog een keer "dag" zeggen en hup, weer op mijn fiets.

Als ik de poort in rijd en "goeden morgen" knik naar de portier is het vijf voor half negen. Terwijl ik mijn fiets op zijn plaats zet en naar binnen wandel, reken ik uit: vijftientwintig minuten te laat op kantoor dat is vijftien minuten ingelopen..... kan ik morgen eigenlijk best de wekker op half acht zetten

Reni

1965

Deze foto van De Haes brandweerploeg werd genomen op het voorterrein. Op de achtergrond zien we enkele huizen aan de overzijde van de Brugstraat. Bij wedstrijden behaalde de bedrijfsbrandweer regelmatig ereprijzen overal in het land.

Middenachter: Rudolf van den Boogaard. Zittend tweede van rechts: Harrie Thijsen

200.000.000. plus 6

In Bethi Holland Nieuws van 22 april 1965 kwamen deze twee getallen voor.

200.000.000. dat zijn de picks - Joost mag weten wat dat zijn, die de weverij in Mierlo heeft gemaakt. Dat is een mooi rond getal en het heeft reden tot voldoening. Dat is echter geen reden om nu maar op de lauweren gaan te rusten, want Mierlo moet hoger op en wel tot tenminste 220.000.000 per week. En dat kan ook. In het bedrijf moeten nog worden gesteld:

12	Saurer dobby	160 cm	Unifil
12	Saurer Excenter	160 cm	Unifil
8	Saurer Excenter	190 cm	Vierkleuren
12	Northrop dobby	160 cm	Vroeger Jacquard getouwen
20	Picanols uit de Strijpsestraat		

64 Getouwen in totaal

12 Saurer Jacquard verhuizen nog naar Enschede

52 Getouwen extra in productie.

Als de Verkoop voor de orders zorgt en de voorbereiding blijft op slag voor wat betreft bomen en inslaggarantvoorziening, dan moeten wij voor de fabrieksvakantie in Mierlo op de 220.000.000 miljoen kunnen zijn.

"6" Dat zijn de wagons die binnen gekomen zijn in de Steenstraat, waarvoor eer aan de Spoorwegen, die hiermee circa zestig ton nuttige lading hebben vervoerd van Enschede naar Eindhoven. Want in Enschede is de produktie gemaakt; de Steenstraat zal er aan moeten wennen, dat er nogal wat wagons uit Enschede binnenlopen. Vooral ook indien de rendementen van de getouwen in Enschede op een hoger plan zijn gebracht.

1965

Annemie Ketelaars kwam bij De Haes in Mierlo op de afdeling planning werken. Later werd ze daar telefoniste-telexiste. Ze had een opgewekt karakter en was vriendelijk van aard. In november 1965 werd ze in het Geldropse Sint Annaziekenhuis met ernstige ziekteverschijnselen opgenomen. Op 11 maart 1966 ontving ze daar de sacramenten der stervende waarna zij enkele uren later overleed. Zij werd maar zesentwintig jaar oud. Met haar ging voor velen een aangename persoonlijkheid weg.

Duif stopt productie

Enkele dagen geleden begon in de afdeling garenerverij de watervoorziening te verminderen en dat is op deze afdeling waar men hoofdzakelijk op water draait erg vervelend. De watervermindering werd zo erg dat de volgende dag de productie zelfs voor het grootste gedeelte moest worden stil gelegd. Nu is het zo, dat in het verleden wel eens vaker moeilijkheden met de watervoorziening waren opgetreden, maar dan hadden de jongens van de Technische dienst heel gauw de oorzaak opgespoord en het euvel verholpen. Doch de laatste keer was het anders. Na het vele zoeken en de diverse demontages van kranen en leidingen kon het euvel maar niet worden opgespoord. Alles functioneerde normaal, doch geen water. Ten einde raad werd er besloten om de perspomp, dit is de pomp die het water vanuit de reservoirs naar de garenerverij vervoert, maar eens te demonteren, hoewel deze ogenschijnlijk heel goed functioneerde.

Jawel hoor, nadat een deel van de pomp was afgeschroefd, kon men constateren wat voor een invloed een duif al niet op de produktiegang van een fabriek kan uitoefenen. Compleet met ring en al zat het beestje in de zuigmond van de waterpomp, zodat hierdoor de watertoevoer werd afgesloten. Vermoedelijk was het diertje na een lange wedstrijdvlucht in de reservoirs gaan drinken. Helaas was zij daarbij verdronken. Door de gang in het water is de duif in de waterpomp terecht gekomen. Zo zien de duivenliefhebbers maar weer dat hun vogels die niet op tijd terugkeren veel ongemak kunnen veroorzaken.

Wij meenden deze unieke gebeurtenis toch even te moeten vermelden.

1967

De jaarlijkse bijeenkomst voor de gepensioneerde werknemers was deze keer georganiseerd door de personeelsvereniging en werd gehouden in Café Restaurant van Miet van de Kimmene in Mierlo. Na een uitgebreide koffietafel werd er nog lang en gezellig naborrelend en gebuurt.

Sint Nicolaasfeest; v.l.n.r. Frans v.d. Dennen, Piet Arts, Sjaantje van Dijk, Piet Geurts (zwarte Piet), Marinus Knaapen (Sint Nicolaas), Frida v.d. Boogaard. Bertha Beenen, mevr. Arts, Theo Fransen, Toosje Beks en Wim Steenbakkers.

Het voltallige kantoorpersoneel; staande linksachter Ans Weijmans, Piet Lammers Nico van den Boomen, Piet Wijnen, Mieke Brokken. Zittend links Tonnie Bombeeck-Linders, Franka Lammers, met bril Annemie Ketelaars.

Dankbetuiging

Door onze geliefde dochter en zuster tot zich te roepen heeft God ons zwaar op de proef gesteld. Bij dit voor ons zo'n smartelijk verlies van Annemie waren wij getroffen door de enorme belangstelling die wij mochten ontvangen van haar superieuren collega's van de Bethi. Wij danken U allen voor de bezoeken tijdens haar ziekte, het gebed en de deelneming.

Familie Ketelaars

De bedrijfsbrandweer van De Haes was overal op voorbereid. Om kennis en vaardigheid op peil te houden reisden ze het hele land door om deel te nemen aan wedstrijden van bedrijven onderling. Hierin waren ze erg goed. Geduchte tegenstanders waren de brandweerploegen van Diddens en van Asten uit Helmond en het team van de Rank Xerox in Venray.

Als chauffeur en pompier van de ploeg, stond Piet Geurts dag en nacht paraat om uit te rukken.

Louis Maas voorziet de kozijnen van het Mierlose bedrijf van een eerste laag grondverf.

Nogmaals de oude garde, die elkaar opzoeken om nog eens te herhalen hoe goed het vroeger allemaal was

V.l.n.r.: Cor van Gils, Harrie Vorstermans, Hendrik Smits, Gruijters, onb.

1965

Op woensdag 24 juni 1965 was het groot feest voor de heer en mevrouw De Wit. Ze waren veertig jaar getrouwd. Ze hadden die dag ook het vijftigjarig jubileum in het bedrijf te vieren. Op veertienjarige leeftijd ging de heer W. de Wit werken bij Baekers-Raijmakers in Eindhoven. Als leerlingwever moest hij op een 'excenter'-getouw zijn eerste 'lapjes' weven. Later wisselde hij met het modernere Jacquardgetouw en andere. Vijftig jaar later is hij kwaliteitscontroleur. Bovendien werd mijnheer De Wit bevorderd tot lid in de orde van Oranje Nassau in zilver. De gelukwensen gingen over en weer. Namens bedrijf en ondernemingsraad werd aan het echtpaar De Wit een tuinstel en een enveloppe met inhoud overhandigd.

1965

Het bekende bloemetje werd aan mevrouw Bombeeck overhandigd. Hierna kon het feest beginnen. Met een drankje en een rokertje werd er nog gezellig nagekeuveld. Na afloop werden er wederzijds dankwoorden gesproken en ieder wenste haar een goede en gezonde toekomst toe.

Mevrouw Bombeeck ontvangt het bloemetje.

1965

Het Haes voetbalelftal

Staande v.l.n.r.: onb., Ad Staals, Jacq Staals, Toon Romonesco, Ad van der Linden, Ad Jansen. Zittend v.l.n.r.: Gerard van Gerven, onb., Appie....., onb., Peter Bunthof. Ook staat hier een aantal Eindhovense spelers tussen.

1965

Mijnheer Jonkers krijgt van de heer Scholten een enveloppe met inhoud. Maar.... mevrouw Jonkers heeft het gezien.

HOE VIND IK EEN KWALITEITSIDEE ?

1e Door dagelijks na te gaan of U een OORZAAK ziet, waardoor de kwaliteit van ons product nadelig wordt beïnvloed.

BENT U ZOVER ?

2e Onderzoek dan de MOGELIJKHEDEN waardoor deze oorzaak weggenomen kan worden of in belangrijke mate daartoe kan bijdragen.

TEST UW IDEE !

3e Probeer, desnoods met hulpmiddelen of HET IDEE die U hebt ook in de praktijk blijkt uit te komen en te vol-
doen.

LAAT HET BEZINKEN !

4e Alvorens U het definitieve idee indient, laat het nog een paar dagen BEZINKEN, wellicht ziet U dan nog verbeteringen, of aanvullingen.

WAT REST U DAN NOG ?

5e Uw OPLOSSING op papier te zetten. Netjes, duidelijk en overzichtelijk, zodat de ideeenbus-commissie onmiddellijk ziet wat U bedoeld en tot snelle afdoening kan komen.

V.l.n.r.: Onb, Leo van Hoek, Harrie Beetz, en Wim van Asten komen de jubilaris Heintje Willems feliciteren.

Links Gerrit van de Mortel met rechts Heintje Willems en op de rug gezien Leo Theuns.

Brandweer

1966, Het bedrijf had een eigen brandweerdienst die bij noodgevallen uitrukke en daarbij goed zijn mannetje kon staan. Dikwijls namen de leden deel aan brandweerwedstrijden overal in het land. Hiervan kwamen ze regelmatig met een ereprijs thuis.

Als dit gebeurde moest de beker door allen worden 'ingedronken'. Hier hadden de spuitgasten geen hekel aan. Het korps onder leiding van de heer Jan Klaus staat hier aangetreden en ontvangt instructies voor de aanvang van een finalewedstrijd.

Op de eerste rij v.l.n.r.: J. v.d. Zanden, T. v. Zon, W. v.d. Kerkhof en H. Ketelaars.

Op tweede rij J. v. Stiphout, W. v. Lieshout, W. v. Mierlo en R. v.d. Boogaard

1966

De heer Sjaak Haffmans was al jarenlang fervent lid van de OR. Jarenlang verdedigde hij de belangen van de overige afdelingen. Altijd hield hij de bedrijfsbelangen in de gaten. In 1966 was er weer een verbeterde strijd wie er door de werknemers opnieuw in de OR zou worden verkozen. Met goede betogen en een terugblik op zijn vorige zitting in de OR, zag Haffmans zijn nieuwe verkiezing met vertrouwen tegemoet. Hoe de uitslag was is niet meer bekend.

1966

Jubilea. Ter gelegenheid van haar dienstjubileum werd mejuffrouw Th. Beekmans bezocht door de heer I. Dijkstra. Spontaan overhandigde hij namens de directie een enveloppe met inhoud. Met gulle lach nam zij de gave aan en dankte hem hartelijk voor deze geste.

Garenmaker Frans Hermans met pensioen.

Op 30 september was Frans Hermans, garenmaker in Mierlo, voor het laatst op zijn werk. In aanwezigheid van zijn vrouw werd er afscheid genomen. Het gezellig samenzijn vond plaats in de vergaderzaal in Mierlo. Namens de directie sprak mijnheer De Vet een afscheidswoord. Hij bedankte Frans voor de vijf jaren die hij voor het bedrijf had gewerkt. Vooral zijn amicale omgang, zijn plichtsgetrouwe ijver met

Een glunderende Mejuffrouw Beekmans.

daarbij zijn vakbekwaamheid werd door mijnheer De Vet uitvoerig geroemd. Ook de heer H. Symanski noemde in zijn betoog de heer Hermans een medewerker die zelfstandigheid en verantwoordelijkheid had en die eigenschappen gemakkelijk met zijn werk kon verenigen. Hij zag hem node vertrekken. Namens het bedrijf en de collega's bood hij een prachtige vogelkooi als cadeau aan.

Drie Jubilarissen

1966 Zij werden alle drie door mijnheer Piet van harte gefeliciteerd. Drie kanjers van jubilarissen op een rij. Ter gelegenheid van hun jubileum ontving mijnheer Piet de Haes achtereenvolgens Mevrouw De Gier, mevrouw Bukkems en mejuffrouw Th. Beekmans.

In memoriam Dr. C. Woestenburg

Wij waren diep geschokt, toen wij bericht ontvingen van het plotseling overlijden van onze bedrijfsarts, de heer C. Woestenburg. Het is nauwelijks te verwerken, dat we hem niet meer zullen ontmoeten. Hij was voor iedereen vriendelijk en behulpzaam, stond altijd klaar bij ongevallen, of bij plotselinge ziekten op het bedrijf, niet alleen medische hulp te verlenen, maar ook wist hij de mensen gerust te stellen en deskundig advies te geven. De Eindhovensche Bedrijfsgezondheidsdienst en ook ons bedrijf verliest in hem een bekwaam arts, maar vooral een goed en hoogstaand persoon.

Moge God zijn vrouw en kinderen de kracht geven, dit zware verlies te dragen.

Wij zullen Dr. Woestenburg nog lang in onze gedachten houden; wij zijn hem dankbaar voor alles wat hij voor ons deed en hebben het vertrouwen, dat hij in God de rust moge vinden, die hij door zijn dienstverlening aan de mensen zeer heeft verdiend.

Overlijden 1966

Als bedrijfsarts was de heer Woestenberg altijd paraat om werknemers te begeleiden en zo nodig bij te staan in moeilijke tijden en bij ziekte en ongemak. Het plotseling overlijden was voor velen van het personeel onverwacht en zij waren erg geschokt door deze droeve mededeling.

Geslaagd

Voor het Textiel-Diploma B slaagden in 1970 onze medewerkers Peter Haycock en Rinie Romonesco. Het A-Diploma was reeds in hun bezit. Voorwaar een mooi succes dat een hartelijk proficiat ten volle waard is !!!

Mensen van het eerste uur

Ter gelegenheid van het vijftigjarig bedrijfsjubileum in 1966 hield de voorzitter van het feestcomité een feestelijke toespraak tot het personeel. Hierin werd in het kort teruggezien op de historie van het bedrijf. De eerste mensen in Mierlo waarop men moest bouwen en vertrouwen noemde hij daarbij met namen. Zo werden genoemd de heren H. Vorstermans, Gruijters en Manders. Zij waren bij de eerste opzet betrokken. Harrie Vorstermans was op vijfentwintig maart 1916 bij het bedrijf in dienst getreden. Daaraan voorafgaand had hij in dienst van Giebels, aannemer van grondwerken, het bedrijf in materiële zin al opgebouwd. Later was Vorstermans afdelingschef in de spoelerij annex twijnderij geworden. De toenmalige directie hield heel streng toezicht op de kwaliteit en vorderingen van de nieuwe fabriek in aanbouw.

Harrie Vorstermans

Deze precieze controle werd ook later in het eigen productieproces voortgezet. De heren Charles, Edmond en Joseph De Haes kwamen dikwijls naar Mierlo. Charles kwam iedere dag, in het begin met de tram en later met de motor. De voorzitter memoreerde verder dat het niet moeilijk zou zijn, om met de verhalen van de personen van het eerste uur, een heel boekwerk te vullen. "De stenen door hen gelegd in het eerste uur waren de basis voor ons in de toekomst".

Met deze woorden sloot hij zijn toespraak af en wenste hij iedereen geluk met het jubileum en voor de avond heel veel plezier in de verschillende feestzalen.

Wij stellen U voor: Mejuffrouw A. Lathouders in de OR.

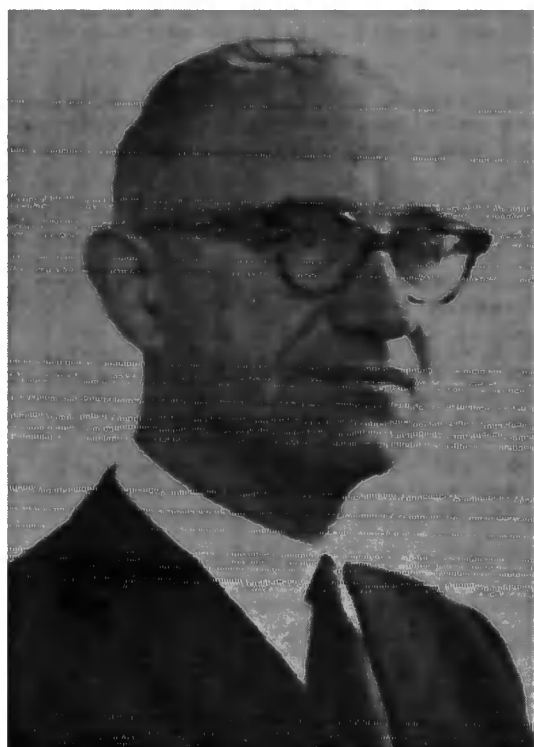
De komende vier jaar zullen Uw medewerkers weer uw maar ook de belangen van het bedrijf behartigen.

Vertegenwoordigster voor de afdeling Confectie, Tufting en Stopperij is mejuffrouw A. Lathouders. Zij is in 1960 in dienst getreden bij de firma Elias als nopstopster in de afdeling Controle, van welke afdeling ze na enkele jaren cheffin werd.

Alphons van der Ven, economisch directeur van De Haes.

Alphons was economisch directeur van de Haes. Van hem is bekend dat hij zeer nauwkeurig zijn werkzaamheden in het bedrijf verrichtte. Tijdens de oorlog voorkwam de heer Van der Ven, zwager van Charles, (hij was gehuwd met een dochter van Christiaan-Joseph De Haes) dat de fabriek grotendeels door de Duitsers zou worden gevorderd. Naar de bestemming die de Duitsers aan de gebouwen wilden geven is niet gezocht.

De Heer A. van der Ven.

1967

De productiechef van De Haes Holland in Mierlo, 'Pietje' Lammers, neemt hier afscheid van Piet de Haes. Hij dankt mijnheer de Haes namens het personeel voor het vele werk en de zorg die hij besteedde aan het bedrijf en bovenal het personeel in de Mierlose vestiging.

Samen hebben ze vaak moeilijke beslissingen moeten nemen.

Bij het afscheid restten er nog maar een paar woorden die bij beiden uit het hart kwamen:

"Mijnheer Piet, het gaat je goed",
"en aw ok, Piet".

1967 Weverij

Gerard van Hoof uit Mierlo was als leerlingwever werkzaam in het Mierlose bedrijf. Een van zijn opdrachten was om geheel zelfstandig een stuk te weven. Vol ijver was Gerard hieraan begonnen. Met nauwgezetheid en goede zin voltooide hij het werk. Ook de fotograaf zag zijn enthousiasme en legde fotografisch het moment vast dat onze 'wever in den dop' zijn eerste zelf geweven lap van honderdttwintig meter onder het getouw vandaan haalde.

1967

In de lange rij van vertegenwoordigers en zakenlieden uit binnen- en buitenland, die evenals een grote delegatie van het personeel en Mierlonaren, tijdens de afscheidsreceptie van Mijnheer Piet de Haes, hem de hand kwamen schudden, bevond zich ook mijnheer Dekkers. In een gezellig onderonsje werd er op een gemoedelijke wijze afscheid genomen en wensten beide heren elkaar veel geluk voor de toekomst.

De heer Dekkers wenst Piet de Haes veel geluk en gezondheid.

Met Pensioen

Op 1 oktober 1967 werd er afscheid genomen van de heer A. van de Mortel op het bedrijf in Mierlo. Op uitnodiging was hij met zijn vrouw daar aanwezig. Bijna 27 jaren had hij bij Elias gewerkt en vanaf eind 1964 was hij garenmaker in de weverij te Mierlo. Door afwezigheid van de directie sprak de heer H. Vet een afscheidswoord en bedankte hem daarbij heel bijzonder voor zijn trouwe dienst. De heer Adriaans, oud bedrijfsleider van Elias was zeer over de heer Van de Mortel tevreden. Hij was een harde werker. Hij was plichtsgetrouw en kwam zelden of nooit te laat. Met zo'n gedrag ben je een voorbeeld voor de jeugd. Namens het bedrijf bood de heer Frans van den Dennen een haard fauteuil aan. Namens allen sprak hij de heer en mevrouw Van de Mortel toe en wenst hem nog een lang en gezond leven en bovendien veel genot van zijn welverdiende pensioen.

Feest of niet, dacht Piet Geurts maar het zal toch ergens verdiend moeten worden en hij weefde rustig voor.

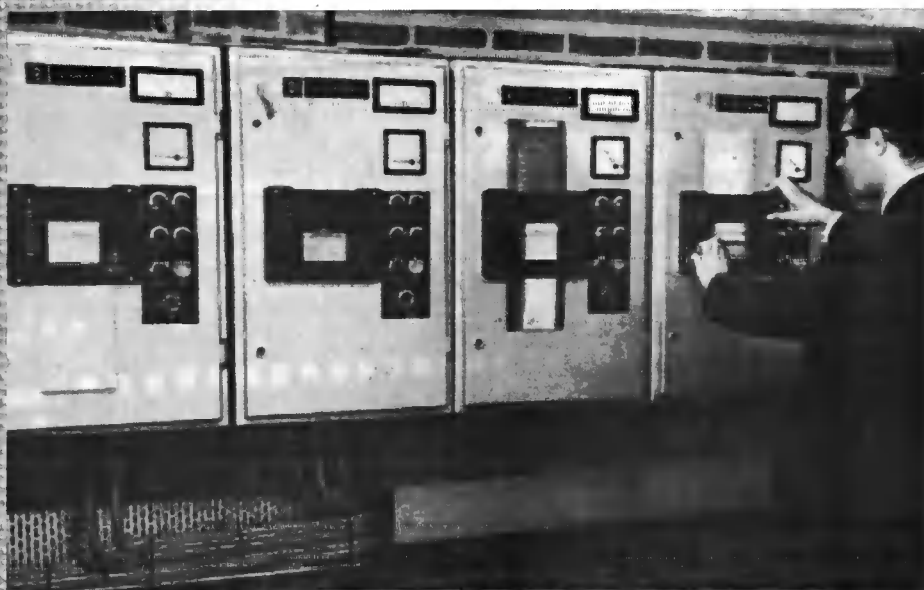
1966 Dankbetuigingen

Bij jubilea en andere bijzondere gebeurtenissen was het een goed gebruik van het bedrijf om daar aandacht aan te besteden. Een van de directieleden of naaste collegae werd er op uitgestuurd om namens het bedrijf en haar personeel de hartelijke gelukwensen bij de gebeurtenis over te brengen. Meestal werd hierbij een bloemetje of de bekende enveloppe met inhoud overhandigd. Onder grote dankzegging werd dit aanvaard. Kort nadien werd in de eerst volgende editie van het goed gelezen personeelsblaadje door de ontvanger van de attentie een dankbetuiging geplaatst.

Hiermede betuig ik mijn hartelijke dank aan directie en personeel en speciaal aan mijn collega's in de sterkerij voor de betoonde belangstelling en de mooie cadeaux, welke ik bij mijn huwelijk mocht ontvangen.

G. Tempels.

12

1967 Garenververij

Veel machines in het bedrijf werden automatisch bediend. Ook in de garenververij, was er een dergelijke centrale bestuurskamer.

Op de foto zien we de heer Pool, die daar afdelingschef was. Hij is bezig met het inzetten van een programmakaart.

1967

Drie in een hoek van de afdeling geplaatste verfapparaten die niet uit de garenververij weg te denken zijn, waren mogelijk het onderwerp van gesprek, dat Jan de Turk met zijn ploegbaas Frans Donders voerde. Aan hun lichaamshouding te zien mogen we verwachten dat ze het redelijk goed met elkaar eens waren.

Ideeënbus

Tijdens werkzaamheden door het personeel kwamen er vaak kleine technische ongemakken aan het licht. Door wijzigingen of aanpassingen hiervan was het mogelijk dat het werk veel sneller, veiliger of kwalitatief veel beter kon worden uitgevoerd. Iedere werknemer die in zijn of haar werk zo'n verandering dacht te weten, werd door de bedrijfsleiding in de gelegenheid gesteld, zo nodig anoniem, het idee ter beoordeling in te sturen. Hiervoor waren in het bedrijf enkele inleverplaatsen, de zogenaamde 'ideeënbussen' aangebracht. Na lediging hiervan werd door een aantal deskundigen en betrokkenen het idee besproken. Als het panel vond dat het idee inderdaad een verbetering inhield kon dit worden beloond met een bedrag dat daarmee in evenredigheid stond. Maar het idee kon ook zondermeer worden afgewezen. De heer H. van den Heuvel uit de sterkerij, was zo'n geluksvogel wiens idee een gouden idee bleek te zijn. Hij werd door de heer A. Bakermans voor zijn 'idee' beloond met een bedrag van maar liefst tweehonderd Nederlandse gulden. Wat de verbetering inhield is niet bekend. Nadien werd er nog even nagekaart. Volgens overlevering werd er diverse keren gevraagd "Hoe kom je er zo toch op?"

De heer H. van den Heuvel uit de sterkerij, was zo'n geluksvogel wiens idee een gouden idee bleek te zijn.

Van loonzakje naar Giro

Na gedane arbeid is het goed rusten. Dit is een alom bekend gezegde als men vooral zware arbeid heeft verricht. Maar hierbij hoort eigenlijk ook het gezegde geld verzoent de arbeid.

Dat was zo, dat is zo en dat zal altijd zo blijven. Langer dan wij ons kunnen herinneren werd er handje contantje uitbetaald. Begon het met een uur- of dagloon, het meest gebruikelijk was toch wel om wekelijks met de werknemer af te rekenen. Het weekloon werd zo in de hand uitbetaald. Handje contantje. Later werd dit wat discreter en werden de lonen in zakjes gedaan zodat anderen en collega's niet konden zien wat de verdiensten van de afgelopen week waren geweest. Door het groter aantal werknemers werd er meer gepland en werden de lonen vooraf berekend en klaar gemaakt. Het geld werd in zakjes gestopt en die werden op het laatst van de werkweek aan het personeel uitgedeeld. Door de snelle vooruitgang, zowel in de industrie als in het bankwezen, ging er veel veranderen. Het betalingsverkeer per Giro kwam steeds meer in trek. Het was veel veiliger en sneller, maar wat zeker zo belangrijk was, het was ook voordeliger voor de werkgevers. Hierbij valt niet uit te sluiten dat vooral de banken hier een goede troef voor de toekomst in handen kregen. Ook bij De Haes werd er uitvoerig gesproken of het bedrijf tot de nieuwe betalingswijze zou overgaan. Na

167

N.V. PHILIPS'
GLOEILAMPENFABRIEKEN

5 MEI 1933 248

Urbetaald loon 1597

	Pensioenfonds	255
	Nutspaarb.	
	Huur	
	Hypotheek	
	Huurkoop	
	Belasting enz.	
	Voorschot	
	Bedr. kleed.	
	Voorl. loon	

Ziekentkas 12 1/2% 73
" zorg 1

Boete
Schadeverg.
SLkas uur

RECLAME - BETR. IMMOUS WORDEN ALLEEN BEMAN-
DELD WANNEER HET ZAKJE NIET GEOPEND IS.

J. v. d. B.C. 800 H/00000

Een afbeelding van een Philips loonzakje.

goede beraadslaging ging het bedrijf met vaste overtuiging daar in mee. Voor een goede implementering moest het hele personeel daarop voorbereid worden en werd er vanuit de directie volop aandacht besteed om ieder personeelslid van de nieuwe ontwikkelingen op de hoogte te stellen. Zo werd er in het personeelsblaadje met een voorbeeld van Philips ruimschoots aandacht aan besteed.

Liever het loonzakje?

Werknemers van Philips hebben de keus: het loon of salaris ontvangen in contacten, per giro of deels per giro. Van de rond 23.000 beambten laten 7833, bijna 30%, hun salaris geheel of gedeeltelijk gireren. Hoewel de minderheid toch een belangrijk aantal. Van de 45.000 weekloners echter hebben slechts 200 een eigen girorekening; nog geen half procent.

De Philips Koerier interviewde een aantal hunner, met vragen als: hoe kwam U ertoe om een giro rekening te nemen? Hoe bevalt U dat nu? De teneur uit deze interviews is ondubbelzinnig: wie eenmaal een girorekening heeft zou deze niet meer kwijt willen. Dat geldt voor een ieder, of hij nu weekloner, beambte of staffunctionaris is.

Bij weekloners leeft nog in grote meerderheid de gedachte dat een girorekening alleen iets is voor mensen met hogere inkomens. Te meer treft het, dat de weinigen die wél een girorekening hebben veelvuldig wijzen op het gemak dat zij daarvan ondervinden bij het vaststellen van hun uitgaven.

Men gebruikt de girorekening vooral om vaste periodieke betalingen (huur, gas, water, electra, contributies, verzekeringspremies enz.) automatisch te laten afschrijven. Zo houdt men de uitgaven gemakkelijker in de hand, aldus de geïnterviewden.

Men komt er vanzelf toe, zijn uitgaven vooraf te plannen. Bovendien is het comfortabeler. De gang naar het postkantoor voor het verrichten van stortingen vervalt; men vermijdt kwitantielopers aan de deur. Het is belangwekkend deze argumenten van de rekeninghoudende weekloners zélf te vernemen.

O.i. is de tijd rijp voor een ruime voorlichting aan werknemers over de voordelen en gemakken van een girorekening. De girodienst is thans toegerust op een grote aanwas van nieuwe rekeninghouders.

1967 Garenmagazijn.

Met grote behendigheid manoeuvreert mijnheer De Vrindt zijn vorkheftruck het garenmagazijn binnen. Met precisie weet hij de zware kisten keurig op elkaar te stapelen. Eerst was het garenmagazijn in Eindhoven gevestigd. Later werd het geheel overgeplaatst naar de vestiging in Mierlo.

Mijnheer De Vrindt.

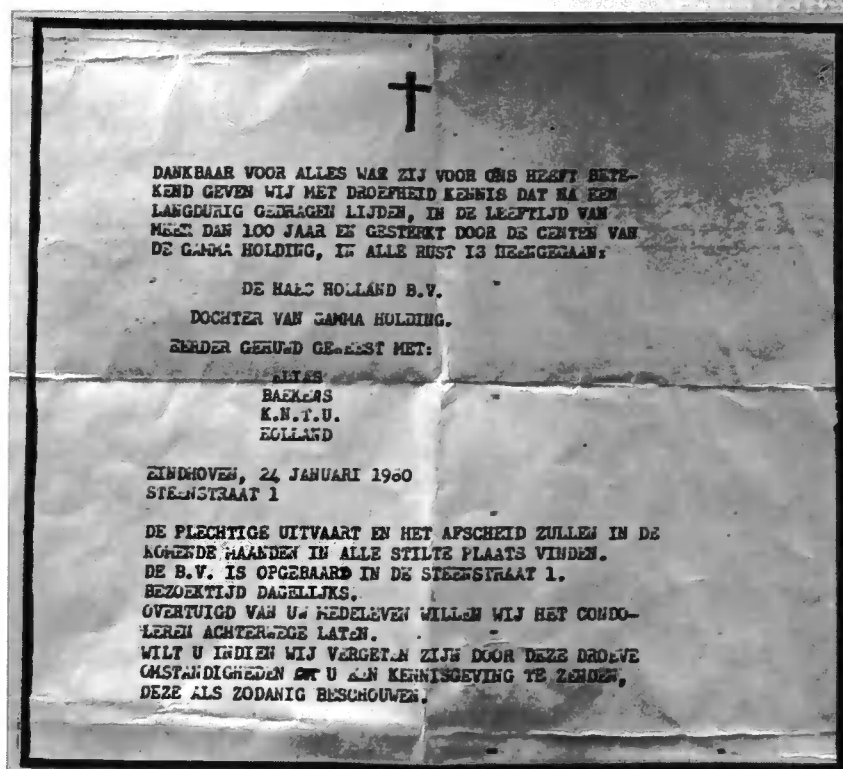
1967

De heer Woud van de Ven gaat er met opgerolde mouwen tegenaan. Met grote accuratesse is hij bezig om een enorme hoeveelheid garens op de juiste kleuren te sorteren.

1967

Bij het afscheidsfeest van Piet De Haes kwamen alle personeelsleden en oudgedienden om nog 'even' een woordje met mijnheer Piet te wisselen en hem te danken voor het vele werk. Bij deze gelegenheid kon en wilde de Mierlonaar Jan van den Broek niet achterwege blijven. Jan was een uitstekend amateur toneelspeler. Het is niet te verwachten dat hij juist bij deze gelegenheid, terwijl hij de hand schudde, ook toneel speelde.

In een latere fase van het bestaan werd De Haes ingelijfd bij het Helmondse concern Gamma Holding.

Als protest van het personeel werd er een ironisch bedoelde overlijdensbrief opgesteld. Vele afdrukken circuleerden onder het personeel.

Gemeenschapshuis het Patronaat Mierlo

Op 5 september 1967 werd het Gemeenschapshuis in Mierlo, ter plaatsen beter bekend als het "Parochiehuis" of het "Patronaat" heropend. De grote zaal, waar wekelijks honderden Mierlose jongeren gepaste ontspanning vinden, werd geheel vernieuwd en aangepast aan de eisen van de tijd. Naast een nieuw plafond, nieuwe beschildering, moderne betimmering prijken er nu ook nieuwe gordijnen in de zaal.

Natuurlijk zijn de middelen die het bestuur van een dergelijke onderneming ten diensten heeft zeer beperkt. Daarom heeft onze directeur gemeend, de overgordijnen voor de grote zaal, alsmede voor de kleine vergaderruimtes gratis beschikbaar te moeten stellen.

Het bestuur bij monde van de voorzitter, de heer Schoonhoven, sprak hier tijdens de openingsavond zijn welgemeende dank over uit. Al bij al is Mierlo weer een belangrijk gebouw rijker dat ook voor buitenstaanders een correcte indruk zal maken, waaraan niet op de laatste plaats onze gordijnstoffen een glanzend tintje gaven.

Hieronder het Mierlose Parochiehuis met overgordijnen van De Haes in Mierlo.

1967

Met de hele reorganisatie en het samengaan van verschillende bedrijven was het vanzelfsprekend dat er ook verhuisd moest worden. Om een verhuizing vlot en zonder stagnatie in de productie te laten verlopen moest er vooraf veel georganiseerd worden. Hier bespreekt projectleider Van de Scheer met de technische staf een volgende verhuizing naar Mierlo. Staande Christje Aanraad, Mijnheer Mermans, onb. , Brugel en onb. luisteren aandachtig.

1967

In de ververij was er de heer Turk die daar de scepter zwaaide. Met goede moed en bekwaamheid deed hij zijn werk. Op een van zijn rondes door het bedrijf kwam daar de heer Wissink en sprak Turk aan. Zo te zien werd het een verbeterde discussie, waarover zal wel altijd onbekend blijven. Mogelijk moest de heer Wissink krachtig op hem inspreken om Turk te overtuigen van zijn grote betekenis voor het bedrijf.

1967

Ook de heer Frits Scholten maakte van tijd tot tijd een inspectieronde door het bedrijf. Samen met een aantal andere heren hield hij op deze plek even stil om de heer Goedendorp erop te wijzen dat daar, op die plek, stukken waren afgesneden.

1967

Tijdens de zelfde inspectieronde kon de heer Frits Scholten het niet laten om zijn wakend oog even op de voorlopige eindresultaten te richten. Hier bekijkt hij aandachtig het resultaat van de ververij na het sterken.

1967

Tijdens de afscheidsreceptie van Mijnheer Piet de Haes, kon het niet uitblijven dat velen een persoonlijk afscheid- en dankwoord tot hem kwamen richten. Ook was er een bedankje voor het vele en goede werk dat mijnheer Piet vooral voor de Mierlose werknemers had gedaan.

Hier zien we de heren Van Vroonhoven, Van den Eijnden en Bakker die rustig op hun beurt wachten.

1967 De trommeldroogmachine is hier in volle werking. Om alles goed te laten verlopen hield de heer A. van Rooij alles heel nauwlettend in de gaten.

De heer A. van Rooij.

1967 De jaarlijkse bijeenkomst voor de gepensioneerde werknemers was deze keer georganiseerd door de personeelsvereniging en werd gehouden in de zaal van het oude Hotel Café Restaurant van Miet van de Kimmenade, kortaf beter bekend als 'Miet de Kim' in Mierlo. Na een uitgebreide koffietafel werd er nog lang en gezellig nagebuurt.

Heel druk praten, lekker koffie drinken maar iedereen van de aanwezige wist ook waar de fotograaf stond.

Met een kop koffie en een rokertje werd er door het hele gezelschap nog lang na gekeuveld.

De heer A. van de Laar in 1967 veertig jaren in dienst.

Op drie november werd de heer Van de Laar gehuldigd voor zijn veertigjarig dienstjubileum. Bij de feestelijkheden was ook zijn broer aanwezig. Evenals vertegenwoordigers van de ondernemingsraad en van het personeelsfonds die zich niet onbetuigd wilden laten.

Een vakbekwaam, trouw en joviaal werknemer als collega, die moet onderscheiden worden. Namens de gemeente Mierlo was de burgemeester H. van Kuik en de wethouder J. Peeters-Rit in de zaal. Na het officiële openings- en welkomstwoord richtte de burgemeester Van Kuik geheel onverwacht het woord tot de jubilaris en zijn aanwezige familie. In zijn betoog verwoordde hij dat veertig of zelfs vijftig jaar werken geen bijzonderheid was; maar veertig jaar werken voor één bedrijf is wel heel bijzonder en daaraan moet aandacht besteed worden. Om die reden en met die motivatie had het de Koningin behaagd en had de heer Van Kuik, Locoburgemeester van Mierlo, de aangename taak om mijnheer Van de Laar te onderscheiden met de eremedaille verbonden aan de Orde van Oranje Nassau. Namens de diverse afdelingen werd de jubilaris van harte gelukgewenst met zijn dienstverband en onderscheiding door Drs. I Dijkstra, de heer Van de Dennen, P. Romonesco en vele anderen waaronder zijn vele collega's.

De heer L. Theuns, vertegenwoordiger van de afdeling weverijen, is nu vijf jaren in onze dienst. Hij is in de Dommelstraat begonnen als 'kaartenslaander'. Na anderhalf jaar dit beroep te hebben uitgeoefend heeft hij ruim drieëneenhalf jaar gewezen.

Hierna werd hij overgeplaatst naar Mierlo. Het is voor de eerste keer dat de heer Theuns zitting neemt in de ondernemingsraad van ons bedrijf.

Benoeming

Harrie Tijssen, baas van de afdeling Rijgerij is met ingang van 4 juli 1967 a.s. benoemd tot baas bedrijfsbeveiliging. De heer Tijssen is in totaal reeds vijftien jaar lid van de bedrijfsbrandweer in Mierlo. Hiervan was hij vier jaar bevelvoerder. De drie laatste jaren treedt hij op als commandant en instructeur. Zijn taak in de voor ons bedrijf nieuwe functie is veel omvattend en richt zich op veiligheid voor iedereen.

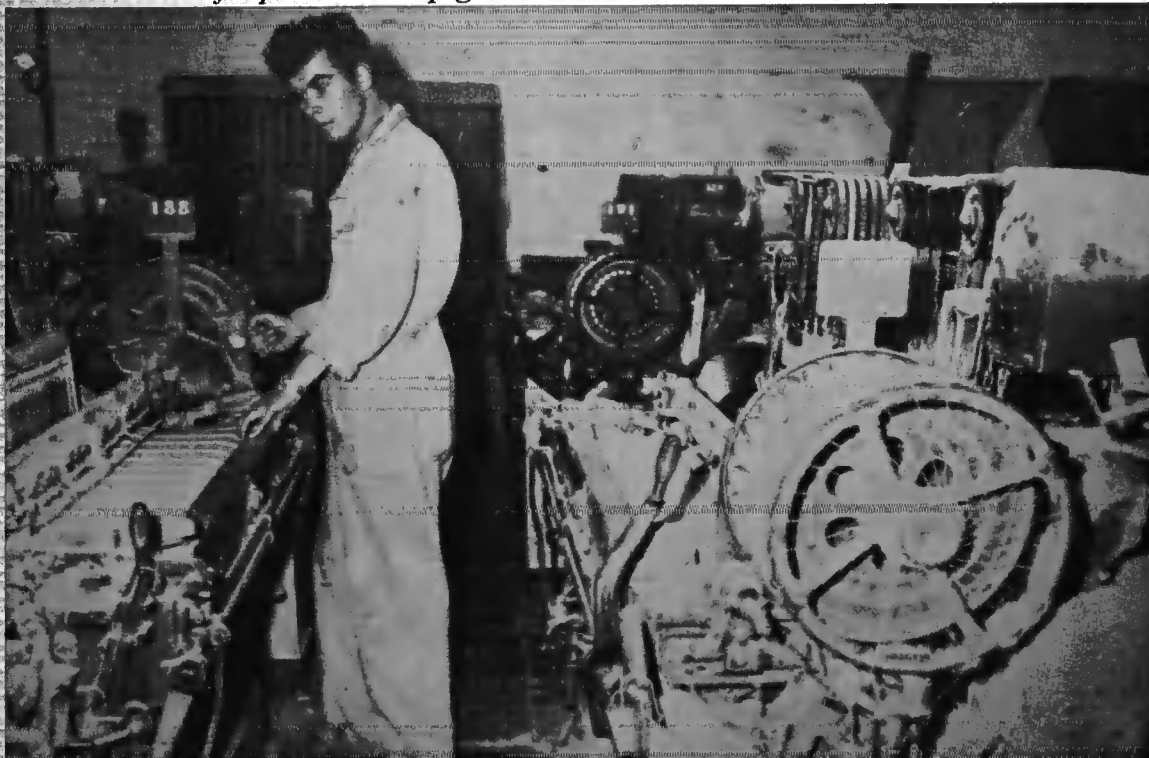
1967 Koerierdienst

Tussen de gefuseerde bedrijven van De Haes in Eindhoven, Mierlo en elders in het land moesten vele dossiers en post onderling worden uitgewisseld. Een persoon die dat op een voortreffelijke manier deed was de heer J. Somers.

Met zijn karakteristieke glimlach en zijn aangeboren hulpvaardigheid trok hij als 'de koerier' van bedrijf tot bedrijf. Overal was hij in voor een praatje en een lach.

J. Somers de 'postbode'.

Piet Geurts weeft op de Northrop getouwen.

1967 Herman Janssen overleden.

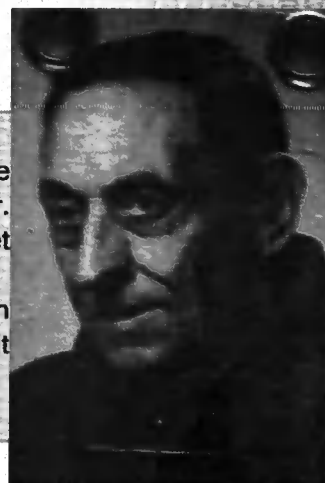
Bij een oversteek per fiets over de Geldropseweg, ter hoogte van de Elderse Molen, werd Herman Janssen door een auto aangereden. Zwaar gewond lag hij op de weg. Per ambulance werd hij snel overgebracht naar het Sint Lambertus ziekenhuis in Helmond. In helse pijnen en met zware verwondingen overleed hij daar enkele dagen later.

Herman Janssen

Herman die tweenzestig jaren oud is geworden en ruim veertig jaren in onze dienst was, hebben wij leren kennen als een rustige en zeer goede medewerker. Hij was altijd bereid om zijn beste krachten in te zetten en te helpen waar het nodig was.

De grote belangstelling van collega's op de begrafenis bewijst dat hij bij ons een zeer geziene man was. Zijn vrouw en kinderen wensen wij veel sterkte om dit grote verdriet te kunnen dragen.

Wij zullen zijn nagedachtenis altijd in ere houden.

1967 Opmaak Gordijnstoffen.

Op de afdeling gordijnstoffen werd al lange tijd uitgezien om op een goede en adequate manier de gordijnstoffen op te maken. Door de aanschaf van een nieuwe opmaakmachine werd dit een stuk eenvoudiger en een stuk efficiënter.

De heer Piet Bogers demonstreert hier met een brede lach hoe de machine werkt.

Piet Lammers werd gehuldigd in verband met zijn vijfentwintigjarig dienstverband.

Er werd symbolisch een 'haas' op de gevel van het woonhuis van Piet Lammers aan de Brugstraat in Mierlo aangebracht.

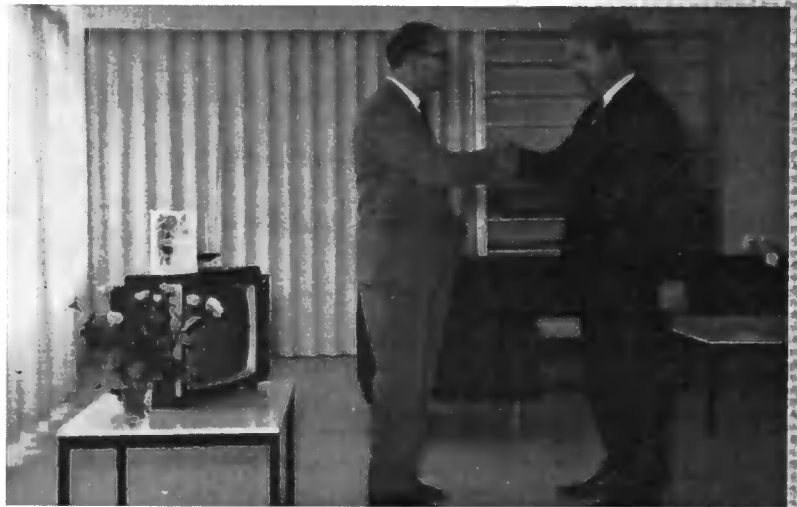
Feest voor alle gepensioneerden

Alle gepensioneerden van De Haes Holland waren op dinsdag negenentwintig november 1967 uitgenodigd in zaal Lammers - van de Kimmenade. In zijn openingswoord zei de heer Vet de gepensioneerden, die met hun dames in alle gezelligheid zich amuseerden op deze bijeenkomst, toe, dat jaarlijks een gepensioneerdendag zou worden georganiseerd door de "commissie gepensioneerden, daarbij zullen vanaf heden ook hun vrouwen steeds worden uitgenodigd. In het verleden was dit geen vaststaand gebruik.

De befaamde halve haan van "Miete" werd smakelijk verorberd; met enkele consumpties, feestsigaren en het optreden van het cabaretgezelschap onder leiding van onze eigen heer Van Asten en de aanwezigheid van de heer en mevrouw De Haes'. Ook het bezoek van Sint Nicolaas die voor ieder een verrassing had meegebracht, maakte deze bijeenkomst tot een feestelijk gebeuren. Bij de genodigden bevonden zich de heer Piet Lammers senior zevenentachtig jaren oud, die letterlijk de eerste stenen voor De Haes Holland in Mierlo had gelegd en de heer Giebels, eenennegentig jaren oud, die als onderaannemer vijftig jaren geleden het grondwerk verzorgde voor fl. 1,50 per dag. Ook de heer Vorstermans was aanwezig. Hij was als werknemer bij de heer Giebels in dienst en behoorde dus ook tot de mensen van het eerste uur.

1967

Bij het afscheid van mijnheer Piet de Haes verscheen namens het hele personeel de heer J. van Beers. Hij was lid van de Ondernemings Raad. Als afscheidscadeau overhandigde hij namens allen een echte Philips zwart-wit televisie.

1968 Ontspanning

Ieder zichzelf respecterend bedrijf heeft clubs, comités, contactgroepen en andere, om de verstandhouding tussen de personeelsleden maar goed te houden. Het is duidelijk: mensen die elkaar kennen en dulden zullen eerder iets voor elkaar doen en overhebben dan totaal vreemden van elkaar. Het was de directie duidelijk dat ze daaraan mee moesten doen om de productie en goede werksfeer te bevorderen. Om deze reden en de sportieve instelling had het bedrijf ook een voetbalelftal dat er zijn mocht. Onder leiding van Harrie Tijssen nam het Hazen-elftal deel aan toernooien en zomeravondcompetitie. Hierbij behaalden ze regelmatig mooie successen.

Magnifieke overwinning door de hazen van het Amstel tournooi

"Ons geïnspireerde elftal, met hun coach de heer Harrie Tijssen, poseerden nog onwetend van het grootse succes van deze dag voor bijgaande foto.

Wederom is gebleken dat de Hazen in topvorm verkeren, met knap voetbal werd de tegenstander overrompeld. De Hazen speelden in poule I, tegen ervaren tegenstanders als bijvoorbeeld het elftal van Damen en Hatema. Twee moeilijke elftallen waartegen we in de competitie weinig punten hebben behaald. De eerste wedstrijd werd meteen een topper, Hatema had twee winstpunten behaald tegen Van Dam kartonnage, zodat bij verlies van De Hazen het elftal van Hatema tot de finale zijn doorgedrongen. Het devies van De Hazen luidde dan ook aanvallen en nog eens aanvallen om zodoende de tegenstander uit kadans te brengen. In de beginfase zag het er wel naar uit, want drie doelrijpe kansen bleven onbenut. Vrouwe Fortuna was aan hun zijde. Nadat de bal al een keer de paal en de lat van Hatema had getroffen, kropen De hazen door het oog van de naald toen een Hatema speler vrij voor doel kwam. Onze keeper Sjaak Joosten wist hierbij onheil te voorkomen. Het bleef bij de stand 0-0. Hierdoor moest de volgende wedstrijd tegen Van Dam gewonnen worden. Het werd wel een schuttersfestijn, eentje met vlag en wimpel. De doelman van Van Dam moest zesmaal capituleren. Dit mag zeker niet geflatteerd genoemd worden, het had nog vaker gekund. De aanvallen werden van achteruit goed opgebouwd. Met goed voetbal en tactisch inzicht kon de voorhoede het dan goed afronden. Geplaatst in de finale kwamen De Hazen uit tegen het elftal van het organiserende comité; Amstel. Een week eerder had Amstel in het kader van zaalvoetbal al met 6-1 gewonnen van De Hazen. De Hazen gaven de flitoppers geen meter grond, hierdoor kwam hun spel niet tot ontplooiing. Snel werd de Amstel doelman onder vuur genomen door schoten van Fr. Van de Schoot, Sjaak Joosten en P. Bunthof. In de tiende minuut gaf Van der Lee linksbuiten Bunthof een vrije schietkans en dat betekende 1-0. Een sterk offensief spelend elftal van De Hazen kwam nog voor rust op 2-0 door een doelpunt van Van Aerle. Na rust probeerden het elftal van Amstel onder aanvoering van de oud Helmond peler Harrie Ouden de bakens te verzetten. Echter, onze achterhoede met A. van der Linden, H. van Heugten, H. van Bussel en P. Huijbers gecombineerd met een uitstekend op dreef zijnde keeper Derkx wisten alle aanvallen te stuiten. Bunthof maakte in de achtentwintigste minuut aan alle illusies een einde. Hij scoorde 3-0 na knap voorbereidend werk van J. Broné. De wedstrijd had een komisch slot doordat twee ballen in de AA terecht kwamen en richting Den Bosch koersten. Voor de scheidsrechter was het een teken om vroegtijdig de afmars te fluiten. 's Avonds was in de kantine van het Amstel concern de prijs uitreiking. Onze aanvoerder Sjaak Joosten ontving de cup voor de winnaar. Het werd na afloop nog een gezellige boel waar ieder nog lang over na heeft gesproken".

Het sublieme elftal dat de finale tegen De Amstel zo glorieus wist te winnen. V.l.n.r.: Jos Broné, Willy v. Aerle. Piërre Huijbers, Hans v. Bussel, Sjaak Joosten, Harry Tijssen. Zittend; Harry v. Heugten, Leo v.d. Lee, Peter Bunthof, Derks, onb. , Ad v.d. Linden.

Zoals op nevenstaande foto blijkt mocht de aanvoerder van het elftal, Sjaak Joosten na afloop de felbegeerde overwinningsbokaal in ontvangst nemen. Met een welgemeend applaus van de aanwezigen konden de voetballers aan een gezellig samenzijn beginnen. Een trio zorgde voor de muziek en het Amstelbier vloeide daarbij rijkelijk.

De overhandiging van de Cup aan aanvoerder Sjaak Joosten

Weverij 1969

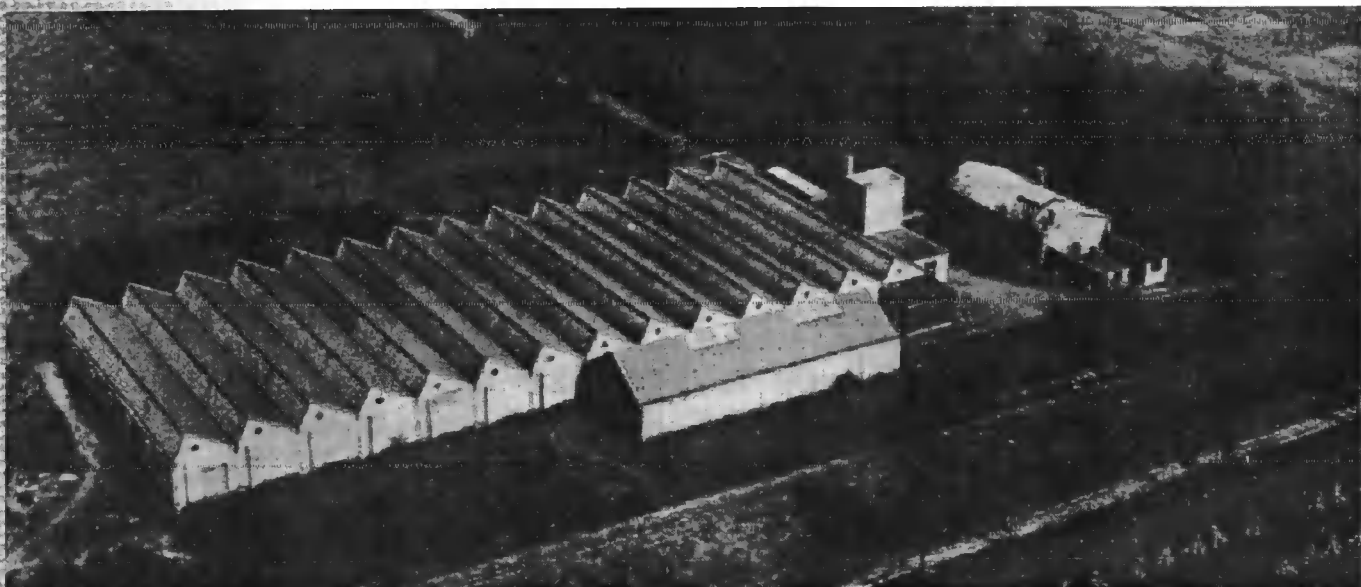
Tijdens zijn werkzaamheden in de weverij rolt Jacques Cornelissen een stuk van de onderloper af. Tegelijkertijd controleert hij het product op eventuele weef fouten.

J. Cornelissen

Hr.v.Stiphout.

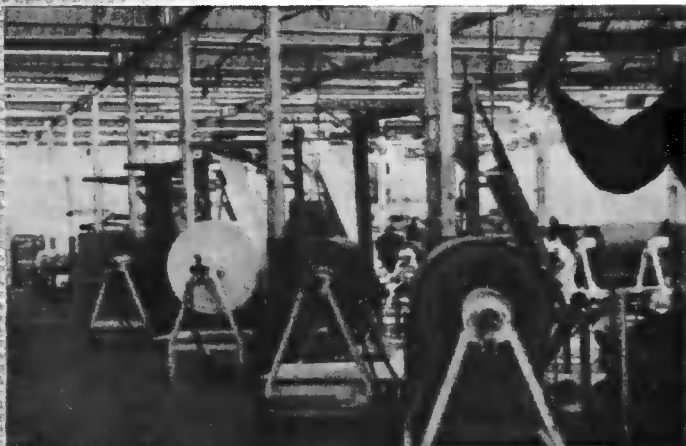
In groepswerk 3 zijn i.v.m. het zomerse weer de dakramen witgemaakt.

Een oplossing wordt gezocht om dit jaarlijks terugkerend onderhoud te kunnen voorkomen.

1969

Op bovenstaande foto is goed de constructie van een zogenaamd Sheddak te zien. Het puntsgewijze dak bestaat uit steile en vrij vlakke dakgedeelten. In het steile gedeelte wordt de beglazing aangebracht. Op het vrij platte dakgedeelte liggen de dakpannen. Vooral in de zomer als de zon met hoge temperaturen op de ruiten schijnt, wordt de temperatuur onder de ruiten in het gebouw op de werkafdelingen, tot een extreme hoogte opgedreven. Als men op de afdeling met zo'n hitte moet werken, daalt de productie en komt het de gezondheid van de werknemers niet ten goede. Als men nu op het dak, op de buitenzijde van de beglazing een goedkope veeg vaste muurverf aanbrengt krijgen deze ramen een egaal witte kleur. Als de zon hierop schijnt zal het zonlicht reflecteren en daarmee minder warmte afgeven. De temperatuur op de afdeling kan daarmee vier tot acht graden verminderen. Door te kiezen voor een goedkope veegvaste verfsoort zal er met iedere regenbui een dun laagje van de verf wegspoelen. Bij voldoende regen zal aan het einde van de zomer nagenoeg alles verwijderd zijn. Juist als de verflaag verdwenen is en het glas weer optimaal licht doorlaat, breekt de winter aan. Juist in die donkere periode heeft men binnen op de afdeling weer grote behoefte aan veel licht, zodat de elektrische verlichting nog niet of juist later ontstoken kan worden.

Op deze foto zien we een gedeelte van het Sheddak aan de onderzijde. Bij een langdurige verwarming door zonlicht, wordt de temperatuur op de afdeling zodanig verhoogd dat er moeilijk werkzaamheden verricht kunnen worden.

1969

De ondernemingsraad komt op voor de belangen van het bedrijf maar zeer zeker ook voor de belangen van de werknemers. In een vergadering van deze raad, waarin ook de heer Konings gezeten was, werd door hem de vraag gesteld c.q. de opmerking gemaakt dat er in de centrale wasruimte slechte hygiëne was, zeep ontbrak en er waren allerlei andere punten niet in orde. De voorzitter gaf hem hierop antwoord. Samengevat werd dit in het personeelsblad als volgt medegedeeld aan het personeel.

Heer Konings

Meermalen komt het voor, dat in de wasgelegenheden en toiletten geen zuivere handdoeken aanwezig zijn en dat de zeep ontbreekt. De wastafels zijn niet vast tegen de muur gemaakt, zodat het water over de vloer stroomt. Voor al deze punten zal de heer Lammers in overleg met de heer Bakermans verbetering trachten te laten aanbrengen.

1969

Op 30 november 1953 kwam Wim van de Kerkhof in dienst bij de Haes weverij in Mierlo. Snel van begrip zijnde ontwikkelde hij zich tot een vakbekwaam wever. Iemand met die kwaliteiten werd door de bedrijfsleiding gezocht om de functie van kam-inhanger te verrichten. Met volle inzet deed Wim dit werk. In 1962 werd een nieuwe kam-inhangploeg geformeerd. Deze kreeg de naam 'knokploeg', met geschikte mensen op de juiste plaats werden de problemen opgelost. Wim werd hiervoor benaderd en met zijn instemming werd hij de eerste leider van deze formatie. Bovendien was hij ook een zeer verdienstelijk en actief lid van de bedrijfsbrandweer.

1969 Betex opleiding.

Betex leerlingen op bezoek bij de TKT onder leiding van de heer Van den Broek krijgen tekst en uitleg. Hier krijgen ze alle benodigde informatie over een automatische kruisspoelmachine.

Alle leerlingen poseren voor de foto van eeuwige roem.

1969

De moeite van studeren was het zeker waard. Op de foto hiernaast de gelukkige gezichten van de pas geslaagden voor het Betex-diploma kort na de uitreiking van het felbegeerde brevet. Natuurlijk werd er na afloop nog een 'kameraadschappelijk' glaasje gedronken.

V.l.n.r.: Bernard Donkers, Harrie Vogels, Rudolf v.d. Bogaard, Frits v. Duijnhoven, Piet v. Oosterhout en Theo v.d. Eerden.

Geslaagd voor Betex? dan alleen tevreden gezichten en een goed humeur.

1969

Betexleerling P. Haycock kreeg het diploma en toebehoren uit handen van de heer Feenstra die voor deze gelegenheid graag ruimte in zijn agenda had gemaakt.

1969

Ook de heer Van Himbeek was afgereisd om bij de feestelijke diploma uitreiking aanwezig te zijn. Aan hem was de eer gegund om het eerste Betex B-diploma aan Ferry Coolen uit te reiken. Later sprak de heer Coolen mede namens zijn collega's een passend dankwoord.

1969

Studeren is goed. Doorstuderen is beter. Bij De Haes werd die gelegenheid geboden en van deze gelegenheid werd ook gebruik gemaakt door anderen zoals bijvoorbeeld het kantoorpersoneel. Met een ferme handdruk werd mejufrouw Lathouders proficiat gewenst. Zij was er in geslaagd om het managementcertificaat te bemachtigen.

De overhandiging van het certificaat aan G. Lathouders.

Onze trouwdag is voor ons een onvergetelijke dag geworden.
Hiertoe heeft Uw belangstelling veel bijgedragen.
Wij danken U daarvoor ook namens onze ouders.

Wim v.d. Mortel
Rietje v.d. Mortel-Lammers

Aangenaam verrast waren wij met de leuke attentie die wij van het Personeelfonds mochten ontvangen bij de geboorte van onze eerste zoon NICO. Hartelijke dank.

J. Wemers. & echtgenote.

Betaling per bank of giro.

De mening werd gepeild. Het blijkt dat nog slechts een bepaald percentage voorstander is om per bank betaald te krijgen. Duidelijk is dat een weekbetaling per bank niet handzaam is en dat minstens een 2 weekse betaling gerealiseerd zal moeten worden, wil de bankbetaling zinvol worden. Wel lijkt het wenselijk de werknemers voorlichting te geven omtrent bank en giro betalingen. P.Z. zal hiervoor zorgdragen.

Mej. M. Bom

MUTATIE EXPORT.

In verband met voorgenomen huwelijk dit jaar zal Mej. R. v. Kimmenade onze dienst per of omstreeks 1 juli verlaten.

Vanaf 1 april a.s. treedt als secretaresse van onze exportmanager, de Heer W. J. Maas, in onze dienst Mej. M. Bom. Zij zal dan tot 1 juni halve weken aanwezig zijn en vanaf 1 juni dagelijks.

Mijn man en ik willen Direktie en Personeel graag dank zeggen voor de felicitaties en leuke cadeaux, die wij bij ons huwelijk van U mochten ontvangen.

Mevr. v.d. Mortel-Lammers.

Ook namens mijn vrouw dank ik Direktie en Personeel van De Haes Holland en Personeelvereniging Elias voor de mooie cadeaux die ik mocht ontvangen bij mijn pensionering.

J. Verleg.

Garderobe ruimte.

Hr. Symanski gaf een volledig inzicht in de plannen t.a.v. garderobes met wasgelegenheid. Dit plan zal in de loop van dit jaar worden gerealiseerd. Ook voor de portier zal een nieuw loge gebouwd worden, voor aan de ingang, terwijl de toevoerweg vanaf de straat naar het bedrijf geasfalteerd zal worden.

Mede namens mijn vrouw en dochttertje onze hartelijke dank voor de felicitaties en het mooie geschenkje. Onze dochter zal er veel plezier van hebben. Hartelijke groeten,

Fam J. Ferré - v. Vlerken.

Hr. J. Korsen.

Wie kent hem niet !
Hr. Korsen verzorgt onze
zeer belangrijke afzet
naar Duitsland en
Engeland. (Taylor & Burth)

Gepensioneerdendag

De bejaardenreis op 29 mei 1970 jongstleden mag bijzonder geslaagd genoemd worden. Het heerlijke weer heeft hiertoe zeker bijgedragen. De stemming onder de 158 aanwezigen was uitstekend. In de kantines te Mierlo en Eindhoven werd voor het vertrek een kop koffie gepresenteerd. De stemming zat er meteen in. De contacten met de oude makkers waren in een ommezien voor elkaar. Het doet ons steeds goed om te zien, hoe diegenen die elkaar kennen, of voorheen met elkaar hebben samengewerkt, zitten te praten over hun belevenissen. En vooral deze nog eens voor de geest te halen en daarbij die bijzondere belevenissen nog eens zachtjes de revue laten passeren. Voor het vertrek werden de dames een zakje bonbons aangeboden. De heren kregen een rokertje, dat bijzonder geapprecieerd werd. Rond kwart over tien vertrokken de bussen. Via Valkenswaard werd er een gedeelte van de Kempenroute gevolgd. Verder ging men via Eersel en Reusel naar Nieuwkuijk. Hier werd de lunch gebruikt. Onderweg genoot ieder van de mooie natuur die de maand mei te bieden had. Alles was volop in het groen en de kleurschakeringen van bomen en struiken waren bijzonder mooi. Na het eten reden we over Den Bosch, na onderweg nog even gestopt te hebben voor een kop koffie arriveerden we om vijf uur bij Lammers-Hagelaar. Hier werd ons een dineetje aangeboden. Zowel in Nieuwkuijk als in Mierlo sta je verbaasd over de gezondheid en eetlust van onze reizigers. Lunch en diner waren uitstekend verzorgd. Geen wonder dat iedereen zeer voldaan was. De aanwezigheid van de personeelschef in Mierlo, de heer Seijkens, werd zeer op prijs gesteld. Hij sprak nog een woordje waarin een optimistisch geluid te bespeuren viel, aangaande de bedrijfsresultaten. Hij sprak tevens de wens uit dat alle aanwezigen er het volgende jaar weer in een goede gezondheid bij moesten zijn. In een wederwoord sprak de heer Van Gennip over de tevreden mens. Hij bracht dank aan allen, namens de gepensioneerden veel dank aan de directie, aan de medewerking van Personeelszaken en aan allen die op enigerlei wijzen hadden bijgedragen aan het welslagen van deze jaarlijkse reunie.

Bedrijfsleiding

In al die jaren dat De Haes Mierlo heeft bestaan waren er de volgende directeuren die leiding aan het bedrijf gaven.

Charles De Haes, Piet De Haes, Veenstra, Harm Scholten, André La Porte, Hordijk en Bob Huijbers.

In al die jaren werden zij ondersteund door de algemene bedrijfsleiders.

Vooraf in Eindhoven was dat G. van der Vleuten, in Mierlo achtereenvolgens Willem Dreverman, Ad van den Broek, Jan Harle, Frans van den Dennen, Henk Baekers, Antoon Bakermans en Frans Dijman, die het bedrijf leidde tot en met de sluiting. Zij werden in grote mate ondersteund door Piet Lammers.

1970

De directie van De Haes vond het gepast om jaarlijks een goed doel uit te kiezen waaraan men een financiële donatie kon doen. Van de werknemers werd wekelijks/maandelijks een gering bedrag van het loon ingehouden, het bedrijf paste hier weer een bedrag bij en zo werd er namens allen een gift gedaan voor het goede doel. Als voorbeeld; Het Nederlandse Rode Kruis, Het Anjerfonds, De Klaproosactie, Het Astma fonds en nog vele anderen.

1971

Op de foto de gebroeders Wim de Goeij, Hein de Goeij en hun halfbroer Harrie van den Heuvel staan heel gemoedelijk naast elkaar. Samen hebben ze ruim een eeuw lang hun beste krachten gegeven aan het bedrijf. In de toespraak van de heer Feenstra werd hier nog eens diep op in gegaan.

1971

De heer Konings vierde zijn vijftigjarig bedrijfsjubileum in 1971. De heer A. Bakermans, bedrijfsleider van de weverij en voorbereidingen, overhandigde hem speciaal voor deze gelegenheid een enveloppe met inhoud. Hij sprak namens de directie welgemeende gelukwensen uit.

1970

Vijfentwintig jaren eerder trad de heer Brugel (links) aan in de weverijen van Baekers. Ter ere hiervan werd de jubilaris door Harm Scholten namens velen gefeliciteerd. Beiden te zien op de foto.

*De heren Konings, Toon Seijkens en Piet Lam-
mers.*

1969

Zonodig laat het personeel van zich horen. In dit geval was het de heer Van den Eventuin die door middel van een ingezonden brief via het personeelsblad aandacht vestigde op, in zijn ogen onrechtvaardige gebeurtenissen.

ACHTER HET NIEUWS.

Nee, geen Willem Duys, maar de Heer Cremers (T.D.) die in 't personeelsblad van 14 februari j.l., de nachtploeg beschuldigt van vernielingen enz. Indien U eerst contact opgenomen had met de ploegbazen, die om de 14 dagen wisselen, dan zou U wel geweten hebben dat U dit beter niet had kunnen schrijven.

Het is geen kunst om onwaarheden te schrijven of achter iemand zijn rug om te praten, nee zo komen wij er niet, mijnheer Cremers.!

Ook de nachtploeg stelt er belang in, om zo goed en netjes mogelijk te werken, maar niet op deze manier. Altijd ligt de schuld bij de nachtploeg, dit is niet leuk en niet eerlijk.

Wat die automaten betreft, die hadden we zelf al een kunnen kopen, alleen al van de dubbeltjes, die wij er in geduwd hebben, zonder dat er iets uitkwam.

Dat gebeurt namelijk 't meest in de nachtploeg, maar hier is nog nooit over gesproken. Laten wij voortaan samen werken, op 'n andere manier, maar niet zo, wij lijken meer op nachtdravers, dan nachtwerkers !

Dank voor het plaatsen in ons veel gelezen personeelsblad.

H.M. v.d. Eventuin.
Poetser, nachtploeg

Naschrift.

Met deze reactie van "Achter het nieuws" ben ik toch erg blij, daar het een teken is dat ook de "Nachtploeg" in Mierlo voorstander is van een ordelijk en net bedrijf.

In de Steenstraat hebben wij echter ook een nachtploeg en denkelijk heeft daar de schoen gepast.

J.L. Cremers
Technische Dienst

Brandweer dropping

Op zaterdag 31 oktober organiseerde onze brandweer een dropping. De deelname was bijzonder groot, ongeveer zeventig personen waarvan veertig leden van de personeelsvereniging. Het was een goede gedachte om ook de vrouwen uit te nodigen. Nadat de hele meute in een vrachtauto gestopt was, werden we in groepen van vier gedropt in de Lieropse bossen. De route was ongeveer tien kilometer lang. Hierin waren verschillende opdrachten opgenomen. De moeilijkste opdracht voor velen was het meebrengen van de laatste editie van het Hazen Nieuws. Nadat de jury de beste zangers uit de diversen groepen gehoord had, trokken zij zich terug voor beraad. Na een ruime tijd kwamen de volgende winnaars uit de bus; 1e prijs: Groep Broné- van Asten, 2e prijs: Groep Mermans-Lammers. Een gedeelde 3e prijs met een gelijk aantal punten: Mej. Van Heugten- Van der Lee en de Groep Van Stiphout. Na afloop zorgde de heer Van den Broek, reeds bekend van de vorige dropping, voor een vrolijk muziekje, wat ondanks de vermoeide benen de deelnemers tot een dansje aanzette.

1970 Brandweer

Natuurlijk was het bij de brandweershopping geen 'droge bedoening'.

Napraten, een glaasje drinken en later op de avond werd er ook nog gekeurd om halve hanen. Er zijn slechtere dingen te bedenken.

1971

De heer Scholten wenst Mejuffrouw Van der Vleuten van harte proficiat met haar zilveren jubileum.

Namens de afdeling en alle collegae werd het cadeau met de nodige felicitaties door de heer Herps aangeboden.

Mevrouw van der Vleuten in een gezellig onderonsje met haar zus, de heer Seijkens en de eerwaarde heer Pater Van der Vleuten. Namens het bedrijf is de heer Scholten aanwezig.

IN MEMORIAM

Met grote verslagenheid namen wij, op Goede Vrijdag 9 april j.l., kennis van het plotseling overlijden van de Hr. Sjef van den Berk. Hij was slechts enige dagen van te voren ziek gemeld. Sjef werd geboren op 4 oktober 1919, met zijn 51 jaar is hij menselijker wijs gesproken te vroeg van ons weggegaan. De overledene is bijna 15 jaar bij ons werkzaam geweest. Hij was een eenvoudige en goede man, door superieuren en collega's erg gewaardeerd als vakman en als mens. Hoewel erg in zich zelf gekeerd wist hij respect af te dwingen omdat hij steeds bereid was zowel bij moeilijkheden op het werk, als ook in het menselijk vlak, zijn hulp en steun te verlenen. Wij verliezen in hem dan ook een gewaardeerd medewerker. Onze gedachten en medeleven gaan echter uit naar zijn vrouw en twee kinderen, die door dit plotseling heengaan een goede man en vader verliezen. Moge hun geloof hen kracht geven om dit smartelijk verlies te dragen.

1970

Bij het grote vijftigjarig jubileumfeest van De Haes textielweverij in 1966, was ook een delegatie van de Gemeente Mierlo aanwezig om namens de gemeenschap blijk van belangstelling te geven en hun gelukwensen over te brengen. Daarbij overhandigde de burgemeester een fictief geldbedrag dat besteed kon worden aan verbetering en verfraaiing van het fabrieksterrein. Het was aan de directie om te bepalen hoe, wat en wanneer. Na verloop van tijd, ongeveer vier jaar later, was men er uit. Van het bedrag gekregen van de Gemeente Mierlo en daarbij het geld dat van diverse personen en instanties als cadeau was ontvangen zou men een zonnewijzer laten vervaardigen. Dit kunstwerk moest geplaatst worden op een markant punt bij het bedrijf zodat iedereen hiervan optimaal kon genieten. Na ruim en rijp beraad werd er gekozen voor een locatie vlak bij de hoofdingang.

Hier zien we het aangeboden kunstwerk geflankeerd door een bloembak.

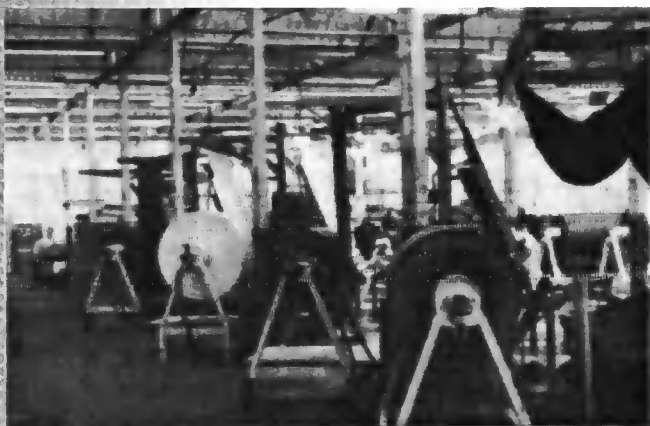

GROTE ACTIVITEITEN IN MIERLO

In de week van 8 tot 13 maart was het in Mierlo in de Brugstraat 79 een grote bedrijvigheid van transporteurs, welke de in 1970 bestelde machines uit Frankrijk- Zwitserland en U.S.A., kwamen leveren.

1970

Met groot materieel en veel mankracht werd hier het eerste spoelloze weefgetouw gelost en met een nauwkeurig oog en fysieke kracht naar binnen gebracht.

Grote investeringen werden er gedaan om de slagvaardigheid op de concurrentiemarkt te verstevigen. Met de nieuwe machines in de ruime productiehallen moet dat gaan lukken.

De Spaanse werknemer Canabe Muncs rechts op de foto is ijverig en heel trots zijn nieuwverworven inpakmachine aan het uitproberen en inwerken.

1971

Een schril contrast met de nieuwbouw is daarbij de opslag in de oude met golfplaten gedekte nishut.

1971

Met noeste handenarbeid worden hier een aantal dozen en kratten met onderdelen van de nieuw aangekochte weefgetouwen gelost. Zodra deze zijn binnengebracht zullen ze zo snel mogelijk in de eerst komende weken in weverij twee worden gemonteerd en in gebruik genomen.

1969

Tot voor kort was dit de aanvoer- en toegangsweg tot het Mierlose bedrijf.

1970

Al werd er binnen hard gewerkt en waren de verbouwing en de geplande inrichtingswerkzaamheden nog niet of ternauwernood afgewerkt, Sint Nicolaas wilde geen verstek laten gaan.

*Patric Sengers, bij Sint op schoot, kijkt vol verwachting rond.
Sint Nicolaas, alias Wim van Asten.*

1969

De heer Reintjes wordt door de directie van harte gefeliciteerd met zijn vijftigjarig jubileum. Eerder was hij ook al onderscheiden in de orde van Oranje Nassau.

Terwijl juffrouw Beekmans de heer Reintjes verwent met lekkere hapjes, kijkt zijn dochter begerig toe.

H.v. Bree, geb. 6.9.33.

Vertegenwoordiger namens de Inslagspoelery, Garenmagazijn en overige afdelingen Mierlo. Als groepsleider heeft hij duidelijk bewezen kwaliteiten te bezitten, reden waarom we met belangstelling en met vertrouwen naar zijn functioneren in O.R.-verband uitzien.

Hr. P. van Gerwen.

Een goede export is alleen mogelijk wanneer men regelmatig de klanten bezoekt en de agenten ondersteunt. Hr. v. Gerwen is dan ook het grootste gedeelte van het jaar op reis om over de gehele wereld onze export te bevorderen.

H.v. Eijk, geb. 14.7.32.

De tweede beambte vertegenwoordiger, die een zeer belangrijke taak heeft op het gebied van het marktonderzoek. Zijn gedegen opleiding en brede belangstelling waarborgen een positieve bijdrage binnen het O.R.-gebeuren.

Piet van Gerwen vijftigjarig dienstjubileum

Op vrijdag 28 augustus 1970 was de heer P. van Gerwen vijftig jaar in dienst van NV De Haes. Ter gelegenheid daarvan werd hij met echtgenote en zijn twee kinderen in de conferentiekamer ontvangen. Hij werd uitvoerig toegesproken door mijnheer J. van Himbeeck. Als marketingdirecteur bracht hij zijn gelukwensen namens het bedrijf over. In vogelvlucht schilderde hij de loopbaan van de jubilaris. Van Gerwen begon als twijnder aan zijn loopbaan. Hij werkte zich op tot voorwerker en onder leiding van en met samenwerking van Jan Verhoeven wist hij een 'prima twijn' te maken.

De overgang van een productieafdeling naar het 'baas' zijn in de kantine was erg groot. Bij ieder jubileum horen felicitaties en natuurlijk de bloemen. Maar de heer Van Gerwen poseert hier heel gewillig en zo trots als een pauw met een zojuist ontvangen cadeau.

Daarop afgebeeld een rustende man bij het haardvuur uitgevoerd in reliëf. Mogelijk symboliseert dit dat er betere tijden aankomen en dat het goed is om te rusten na gedane arbeid bij een eigen haard. Die is tenslotte goud waard.

De heer B. Heller vijftiengjarig jubileum 1970

Op 9 oktober 1970 was er weer feest in het bedrijf. De heer B. Heller werd gehuldigd ter gelegenheid van zijn vijftiengjarig dienstjubileum bij De Haes Holland NV. Samen met zijn vrouw en kinderen werd hij in de conferentiezaal ontvangen. Directeur J. van Himbeeck sprak hem uitvoerig toe. De heer Heller trad op 3 september 1945 bij ons in dienst als loonadministrateur bij Baekers NV in Eindhoven. In 1960 maakte hij promotie door de heer Kosterman op te volgen als chef op de loonafdeling. Na de fusie behield hij die functie die hij met hart en ziel en met grote verantwoording uitvoerde. Behalve deze functie houdt hij ook de administratie van de ziekenkas en het personeelsfonds bij.

Van dit laatste fonds was hij medeoprichter en jarenlang bestuurslid. Op de verjaardag van Sint Nicolaas speelt hij persoonlijk de hoofdrol door diens functie in het bedrijf op zich te nemen. Dit brengt ieder jaar opnieuw verrassingen voor groot en klein.

Vijfentwintigjarig jubileum heer Jan van Roozendaal

Op 23 september 1971 was de heer Roozendaal vijfentwintig jaren onafgebroken bij De Haes Holland in dienst. Het totaal aantal dienstjaren bedroeg echter al twee en dertig jaren, eerder had Jan ook al zeven jaar bij De Haes gewerkt. De jubilaris met zijn vrouw en een van zijn kinderen werden 's morgens ontvangen in het kantoor van de bedrijfsleider in Mierlo. Namens de directie werd hij gehuldigd door de heer L. Scholten. De laatstgenoemde sprak de jubilaris toe op de van hem bekende en rustige wijze. Hij memoreerde daarbij dat de jubilaris als leerlingwever was begonnen op de smalle wisselgetouwen. Daarna werd hij werkzaam op de automaten en weer later op de multi-colors. Volgens de spreker bleek uit alles dat hij op iedere plaats zijn mannetje stond en uit alle machines het hoogste rendement wist te halen. Bovendien was hij een man die steeds zijn beste krachten voor het bedrijf wilde geven. Volgens Jan moet daar wel tegenover staan dat hij altijd goed geïnformeerd moet zijn. Vooral als er veranderingen op til zijn, wil hij het graag weten. Aan het einde dankte de heer Scholte Jan heel hartelijk en bood hem namens de directie een stofzuiger en een platenspeler aan. Mevrouw van Roozendaal werd ook niet vergeten en kreeg een reuze boeket bloemen aangeboden.

De heer Jan van Roozendaal en zijn echtgenote luisteren aandachtig naar de toespraak die de heer Scholten voor hem hield.

Ook de dochter van de heer en mevrouw Van Roozendaal werd in de feestvreugde betrokken.

1971

Terwijl de heer Van Roozendaal feest viert gaat buiten het werk gewoon door. Hier werd een nieuwe Jacquardmachine gelost en binnen op de afdeling werd deze vakkundig gemonteerd.

1971

Een bedrijf dat zichzelf respecteert en meer dan vijftig werknemers in dienst heeft is verplicht een OR te hebben. De Haes Holland BV had vele male het aantal werknemers en was een respectabel bedrijf. Dit was een vanzelfsprekendheid. Respect kwam van buiten, dat deden anderen. De OR van De Haes was een goed functionerende raad die veel werk heeft verzet en steeds opkwam voor het bedrijf maar wat zeker zo belangrijk was opkwam voor de werknemer.

De Ondernemings Raad

Staande van rechts naar links de heren H. Konings, P. Romonesco, H. Staals, H. van den Eventuin, P. van loon, J. Baaijens, A. Wizenbeek en T. van de Moosdijk. Zittende van rechts naar links de heer L. Scholten, mejufvrouw C. Raaijmakers, H. Lathouders en de heer W. van Aerle.

Het einde naderde

1971

Na de oprichting van de individuele bedrijven aan het einde van de 19^e eeuw ging het economisch dikwijls goed. Ieder bedrijf kon groeien tot het moment dat de expansie er uit was en een periode van economische stilstand aanbrak. Een oplossing was dan om helemaal met het bedrijf te stoppen en alles te liquideren. Een andere mogelijkheid was om met een ander bedrijf te fuseren. Bij deze keuze konden de ordeportefeuilles van beide bedrijven worden samengevoegd. Dat had als voordeel dat er minder concurrentie was en het aanbod van artikelen kon verhogen. Door samenbundeling van vaste kosten konden die ook aanzienlijk worden verminderd. Na oprichting van het bedrijf door Ignatius de Haes moest hij na verloop van tijd ook een keuze maken. Telkens was het afwegen welk de beste keuze was. Het textielbedrijf De Haes is vanaf de oprichting volop in beweging geweest. Telkens haakte het bedrijf in op economische tendensen en technische innovatie. Bij noodzaak werd er samen- gegaan met andere bedrijven, zoals Elias en Baekers. Fusies met de gerenommeerde bedrijven in Twente werden niet uit de weg gegaan. Eigen initiatieven, vaste overtuiging en eigen vakopleidingen brachten het bedrijf tot ver in de twintigste eeuw. Na de tweede helft van deze eeuw begonnen de problemen in de textiel pas echt. In 1973 waren de problemen op zijn hoogst. Het bedrijf verkeerde in zwaar weer en er waren zelfs liquiditeitsproblemen. Door de directie werd uitstel van betaling aangevraagd, een faillissement dreigde. Met vereende krachten en grote overredingskracht wist men het tij te keren. Gedoemd om ten onder te gaan of te onderhandelen met Gamma Holding NV om een totale overname te bewerkstelligen, koos de directie voor het laatste. Na lange en harde onderhandelingen kwam men er uit. Met de opheffing van de surseances, op woensdag 7 maart 1973 door de rechtbank in 's-Hertogenbosch, was er definitief een einde gekomen aan de moeilijke periode die hieraan vooraf ging. De Haes werd overgenomen door 'De Gamma'.

Wat voor een bedrijf met die omvang erg belangrijk was; ze hadden alle crediteuren keurig netjes en volledig betaald. Dat stemde alle partijen tot vreugde, tevredenheid en dankbaarheid. Dit eindresultaat was grotendeels te danken aan de bewindvoerder Mr. E.P.M.W. Domsdorf. Hij was het die onverzettelijk was en alleen voor resultaat ging. Zijn deskundigheid was van onschatbare waarde gebleken bij alle onderhandelingen.

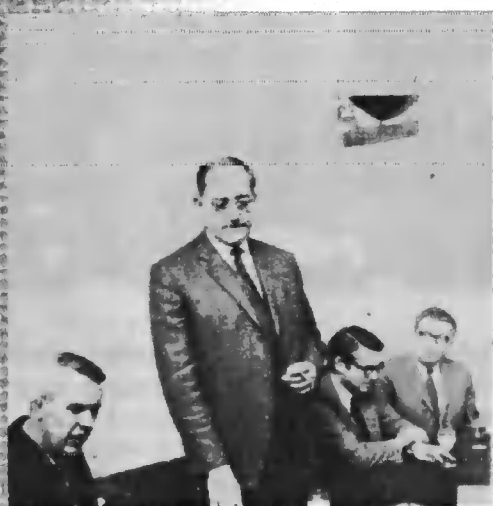
De gedrevenheid en de wil van de Raad van Bestuur bij Gamma Holding was daarbij ook doorslaggevend gebleken. Nu de zelfstandigheid van De Haes Holland was overgegaan naar de alles overkoepelende organisatie van Gamma Holding kon het bedrijf weer verder. Toen alle plannen op tafel waren geweest en daarbij uitvoerig besproken, gaf ook de Ondernemingsraad zijn goedkeuring. Intern waren de zaken zover geregeld en men had elkaar uitvoerig toegesproken, nu was het tijd voor de 'buitenwereld'.

V.l.n.r.: de heer L. Scholten, J. v.d. Lande (Gamma Holding), P. Roef, Th. Hijnen en de heer J. Scholten. Op dit belangrijke moment met een finale beslissing moest natuurlijk het glas worden geheven.

De bewindvoerder, mijnheer E. Domsdorf links, had veel tijd en energie gestoken in deze met goed gevolg afgesloten onderhandelingsfase.

Namens de Raad van Bestuur van de Gamma Holding was het de heer Jan van der Lande die als vicevoorzitter alle betrokken personen toesprak. Hij was erg verheugd over de overname en roemde vooral de houding van het personeel dat zich de afgelopen maanden zo voorbeeldig had gedragen

Het hele onderhandelingsgezelschap zit gereed om de grote schare van pers en belangstellenden te ontvangen.

Tijdens de persconferentie werden er regelmatig indringende en moeilijke vragen gesteld. De heer Scholten wist deze allemaal op een zeer diplomatieke wijze te beantwoorden.

Mijnheer L. Serto bestuursvoorzitter van de Unie B.L.H.P., de heer H. van der Meulen hoofd Public Relations-afdeling bij Gamma Holding en de heer P. Dillen van de Pers waren na de persconferentie onderling weer in conferentie gegaan over de hele gang van zaken waar ieder zich goed in kon vinden en volgens hen voldoende de toekomst bood.

De in grote getalen toegestroomde pers werd niet met lege handen naar huis gestuurd. Hier mag ieder een presentje in ontvangst nemen.

Was dit een presentje of was dit een middeltje om de pers positief te beïnvloeden, zodat zij nog een positievere kijk op de zaak kregen? Nu de redding van het bedrijf een feit was en op hoog niveau was geregeld moest er ook een verklaring en verantwoording naar het personeel en de media gedaan worden.

Het was de heer Serto die in de kantine te Eindhoven de nodige informatie aan het personeel verschaftte en daarbij de nodige kritische vragen wist te beantwoorden.

Het personeel dat massaal was toegestroomd om de laatste ontwikkelingen te vernemen zat aandachtig naar het verhaal van de vakbondsmen de heer Serto te luisteren. De hele besluitvorming was tenslotte in hun eigen belang.

Zo stil als een muis, maar toen alles gezegd was kwam het personeel pas echt los. Opgelucht door de goede afloop en blij dat er nog toekomstperspectief was, was ieder in stemming om nog wat te drinken en de later geserveerde hapjes smaakten ook goed. De maandenlange spanning was gebroken. Na de nodige drankjes werd er spontaan gezongen: "So ein Tag, so wunderschön wie heute".

Dit galmde nog geruime tijd na in de feestzaal. Na afloop van de informatieavond en toen iedereen weer naar huis ging, bleek dat het een grandioze afsluiter was.

Ondertussen rinkelde de telefoon aan één stuk door, klanten, relaties, instanties, collegae, vrienden en bekenden, allen wilden het uit de eerste hand weten en toonden door deze belangstelling dat ze meegeleefd hadden en dat zij in deze kritieke fase de Haes Holland een warm hart toedroegen. Bedrijven die jarenlang met De Haes hadden samengewerkt lieten van hun blijdschap horen en reageerden als volgt:

Aan de Directie en Personeel De Haes Holland.

Terwijl het feestrumoer nog naklinkt in onze oren hebben wij de mogelijkheid U nu ook te kunnen feliciteren. Als klein zusterbedrijf hebben wij natuurlijk sterk met het wel en wee van De Haes Holland meegeleefd. Wij hopen dat de relatie tussen onze bedrijven dezelfde zal blijven en wensen U zakelijk veel succes als dochter van Gamma Holding.

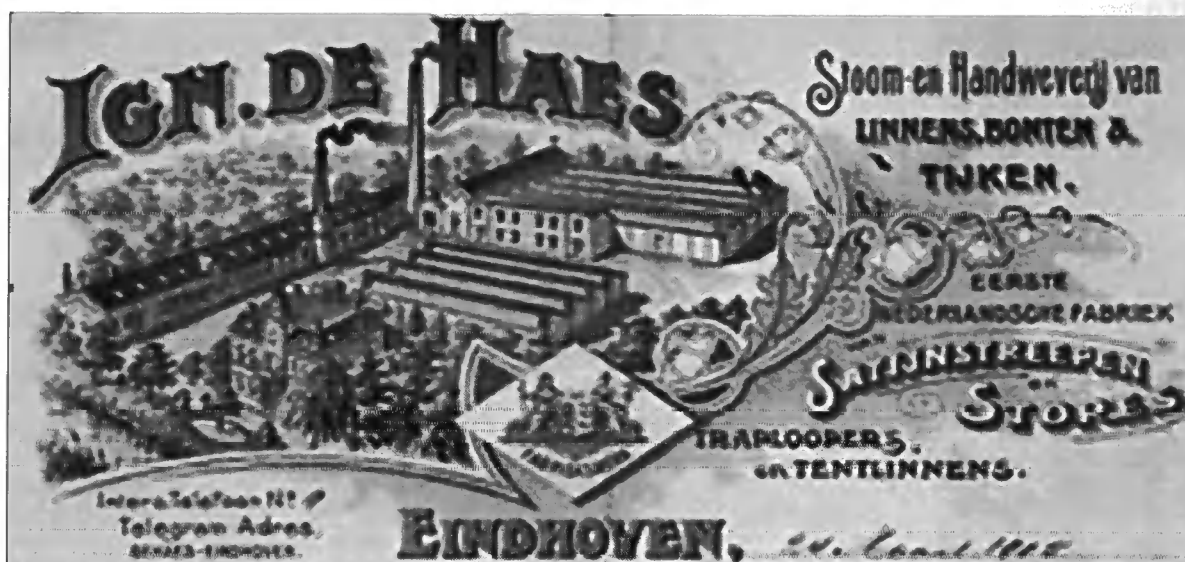
Met vriendelijke groeten,
Jersey-fabrieken Kerssemakers, Aarle-Rixtel.

Aan het einde van een zelfstandig bestaan van De Haes Holland NV textielweverijen in Mierlo, hier de slotzin die door de heer Van der Lande van de Raad van bestuur werd uitgesproken:

Varende onder deze nieuwe vlag (*Gamma Holding*) zal ons (*Raad van Bestuur*) devies voor deze nieuwe episode in het meer dan 100-jarig bestaan moeten zijn:

“Alle hens aan dek, behouden vaart en goede wacht”.

Na de beëindiging van De Haes textiel in Mierlo werd het hele complex verkocht en onderverdeeld in een aantal werkunits. In de volksmond werd het ook wel een bedrijvenhotel genoemd. Zelfstandige ondernemers konden een unit huren. Na de nodige groei te hebben doorgemaakt verhuisde zo'n bedrijf naar elders en kwam er weer een nieuw bedrijf in. Zo heeft het 'Haes complex' nog lang bestaan. In 2011 vloog het hele pand midden in de nacht in brand en gingen de gebouwen grotendeels verloren. Het enige wat er van overbleef was de ruïne en de herinnering bij vele Mierlonaren die daar decennia lang het brood voor het gezin hadden verdiend. Maar de schrijver hoopt dat de samenbundeling van deze historische gegevens, verhalen en fotomateriaal een herinnering mag zijn voor de werknemers van weleer maar zeker zoveel voor hun nageslacht.

Het bedrijfslogo dat vele jaren het symbool van vertrouwen en bekwaamheid uitstraalde

De gebouwen die in 2011 grotendeels teniet gingen door een vernietigende brand.

Dit is wat er overbleef (vanaf de kanaalzijde gezien).

Briefhoofd van Van Dijk, met wie Ignatius De Haes in 1869 samenwerkte en waarmee de hele historie begon.

Met veel dank aan:

Jan Arts, Wim Drevermann, Piet Geurts, Carin Jansen, Jan Klaus, Piet Lammers, Toon Romonesco, Henk van Sleeuwen, Jan Verhoeven, Jan Vorstermans, e.v.a. die mij geheel belangeloos, mondeling en materieel, aan de benodigde foto's en informatie hebben geholpen.

Zonder hun hulp en aanwijzingen was het bijna onmogelijk geweest om zoveel informatie te vergaren en te ordenen tot het boekwerk dat nu voor u als lezer gereed ligt.

De doelstelling die ik voor ogen had, om deze informatie van De Haes zoveel mogelijk bijeen te brengen, heb ik dank zij hen kunnen realiseren. Mijn inschatting en gezegde; "Door de jaren heen werkte bijna de helft van de Mierlose bevolking bij De Haes en de andere helft bij De Milo", was de drijfveer om deze actie te ondernemen. Mogelijk zal 'De Milo' mijn volgende opdracht zijn.

Mierlo, december 2011

Rinie Weijts

Bronnen:

Internet: diverse sites voor algemene informatie omtrent 1875-1920

De Haes: personeelsblaadje 1966-1971

Jean Coenen: Mierlo oorsprong tot heden

Mierlo: Boekje uitgegeven Gem. Mierlo 1963

Vestiging en groei v.d. Eindhovense katoenmaatschappij v/h Ign. De Haes

Spreekelingen: H. van Bussel

Regionaal Historisch Centrum Eindhoven

Archief: Heemkunde Kring Myerle

Particulieren en oud werknemers

Fotoarchief: Eindhoven in beeld

Fotoarchief: Wim Dreverman

Fotoarchief: Jos van der Vleuten

Fotoarchief: Leo Lenssen

Fotoarchief: Rinie Weijts

Fototekening: Frans Mandoz

DE HAES WEVERIJEN MIERLO

DE HAES WEVERIJEN MIERLO

1870 - 1977

De helft van alle Mierlonaren
werkte bij De Haes
als wever, spoeler, twijnder....

Bijlage

Erfenis van Ignatius De Haes

Ignatius De Haes had een oom, Arnold Cornelis (1795-1872) de Haes. Deze oom was gehuwd met Theresia Nerinck uit het Duitse Halle. Samen stichtten zij de Brusselse tak van familie De Haes. Later verhuisde het echtpaar naar het Spaanse Madrid. In 1826 werd hier zoon Carlos Sebastian de Haes geboren. Carlos ontwikkelde zich als een vooruitstrevend en begaafd persoon.

Vooraf in Spanje kreeg hij groot aanzien. Behalve leraar was hij ook een getalenteerd kunstenaar. Als leraar aan de Academie van San Fernando studeerde hij verder en werd vier jaar later professor aan de hogeschool voor spoorwegingenieurs. Als kunstenaar was hij een befaamd schilder en stond in hoge gunst bij het Koninklijk hof.

Carlos was gehuwd met de uit Argentinië afkomstige Ines Montera. Dat hun enige kind kort na de geboorte overleed was een triest gebeuren. Kort na dit overlijden stierf ook zijn vrouw Ines in het kraambed.

Ook de broers en zussen van Carlos waren niet oud geworden. In de zomer van 1898 overleed Carlos geheel vereenzaamd in de Spaanse hoofdstad Madrid. Hiermee kwam er een einde aan de Brusselse tak van de familie De Haes. Hij was begiftigd met diverse hoge onderscheidingen en was een zeer vermogend man. Behalve de financiële middelen liet hij enkele honderden studies, tekeningen, etsen en schilderijen na. Deze nalatenschap kwam geheel ten goede aan de Nederlandse bloedverwanten. De enige volle neven en rechthebbende waren Ignatius de Haes en diens oudere broer Rochus van de Tilburgse tak. Beide heren togen naar Spanje om de nalatenschap te aanvaarden en de afwikkeling van diens overlijden te regelen. Een hoeveelheid kunstwerken werd mee naar Brabant genomen. Een deel daarvan, waaronder 350 schilderijen in getal en andere kunstwerken hadden zij geschonken aan koningin regentes Maria Christina. In het Madrileense nieuwe museum werd daarvoor een nieuwe vleugel ingericht. Als tegenprestatie werden Ignatius zowel Rochus benoemd tot ridder in de orde van Isabella La Catolica. Ignatius besteedde zijn erfenis aan de verdere mechanisatie van het bedrijf aan de Eindhovense Tramstraat. Door aanschaffing van een stoommachine kon hij nu ook de zwaardere tijken gaan weven. De vervaardiging hiervan eisten zwaardere getouwen daarom kocht hij een aantal van deze machines.

Ignatius De Haes (1836-1904)

Carlos Sebastiaan De Haes (1826-1898).

Een van de vele schilderijen die werden geschonken.

Koningin Maria Cristina met haar zoontje Alphons.

Persoonsgegevens

Carlos Sebastiaan De Haes was de zoon van Arnold Cornelius de Haes (Eindhoven 1795 – Madrid 1872) en van Theresia Joanna Nerinckx (Brussel, 1797 – Madrid, 1872). Hij had een zuster Maria (1827-1870) en een broer. Hij huwde in 1876 de Argentijnse Ines Carrasco y Montero de Uhagon. Ze stierf in 1877 in het kraambed bij de geboorte van hun dochtertje (dat toen ook stierf)

Levensloop

Parochiekerk van Sint Joost ten Node, 1894.

Málaga (Spanje) in 1836.

Vader Arnold De Haes was handelaar in effecten en koopman in Brussel. Na een bankroet rond 1830 verdween hij een tijdje uit het publieke leven, om in 1836 met zijn gezin naar Spanje te verhuizen waar hij in Málaga de leiding kreeg over een handelshuis. De Haes werd door zijn ouders eveneens voor de handel bestemd, maar gezien zijn opvallend talent voor tekenen en schilderen kreeg dit de overhand. Zijn leraar in Málaga was de plaatselijke portrettist Lui de la Cruz y Rios (1776-1853). In 1850 kwam Arnoldus De Haes naar Brussel om er zijn studies te voltooien bij de landschapschilder Joseph Quinaux (1822-1895). In die tijd woonde hij in de Sint-Alphonsiusstraat 14 in Sint-Joost-ten-Node. Tijdens zijn Brussels verblijf nam hij deel aan enkele tentoonstellingen: de tentoonstelling van Levende Meesters te Amsterdam in 1854 (met 'Herinnering aan de Ardennen bij ochtendzon' en 'Herinnering aan de Ardennen bij avondzon'). Dezelfde werken waren samen met een 'Waterval' en een niet nader omschreven Landschap te zien in het Driejaarlijks Salon 1854 in Brussel. In het Salon van 1855 in Antwerpen toonde hij 'Gezicht te Gleize in de Ardennen', 'Landschap met onweerslucht' en 'Heuvel in de Ardennen'.

In 1855 keerde hij naar Spanje terug. Vanuit Málaga stuurde hij naar de 'Primera Exposición Nacional de Bellas Artes' in Madrid de schilderijen 'El Coronado op de middag gezien', 'Op de heide nabij Hasselt' en 'Het bos van Beaufort'. De Haes overwoog zich definitief in Brussel te vestigen op het ogenblik dat de leerstoel landschap schilderen aan de 'Escuela de Bellas Artes de San Fernando' in Madrid vrijkwam door het overlijden van de titularis, Fernando Ferrant (1810-1856). De Haes' wedstrijdstuk 'Gezicht van het Palacio Real te Madrid vanaf de Casa de Campo gezien' genoot de voorkeur boven die van zijn mededingers, onder wie Cosme Algarra en Gato de Lema. Hij werd benoemd op de leerstoel met ingang van augustus 1857. Zo bleef De Haes voorgoed in Spanje en liet zich naturaliseren. Ook zijn ouders en zijn zuster verhuisden naar Madrid waar ze woonden in de Calle d'Alcala.

De Haes had zijn atelier in de Calle San Quantin. Zijn reputatie groeide snel en in 1859 werd hij voorgedragen (en in 1860 effectief opgenomen) als lid van de Real Academia de Bellas Artes de San Fernando.

De straat waarin de familie in Madrid kwam te wonen, Calle d'Alcala. Deze foto is van het einde van de negentiende eeuw.

Leerlingen.

Aan de Escuela de Bellas Artes kende De Haes heel wat leerlingen: Nicolás Alfaro y Brieve (die afkomstig was van de Canarische eilanden), Ceferino Araújo y Sanchez, Ramos Manuel Artal, Serafin de Avendaño (1838), Aureliano de Beruete y Moret (1845-1912), Juan Espina y Capo, Hermengildo Estévan (1851), José Maria Estrada (1873), José Jiminez y Fernández, Christobál Ferriz y Sicilia, Francisco Gimeno y Arasa, Antonio Gomar y Gomar, Alvaroz Guyarra, Agustin Lhardy, Rafaël Monleon y Torres, Jaime Morera y Galicia (1854-1927), Antonio Muñoz Degrain, Luis Ponzano y Mur, Juan Rabida, Agustin Riancho y Mora, Casimiro Sainz y Sainz, Antonio Seiquet, Carlos Vasquez y Beda, Bernardo Villemil-Marrachi en misschien de bekendste van allen: Dario de Regoyos y Valdés (1857-1913). Agustin Riancho en Dario de Regoyos kwamen op De Haes' aanraden in België studeren. De eerste bij François Lamorinière in Antwerpen, de tweede bij Joseph Quinaux in Brussel. De Regoyos zou een van de leidende figuren worden in L'Essor, Les XXX en La Libre Esthétique, de drie opeenvolgende Belgische avant-gardegroeperingen in Brussel in de jaren '80 en '90 van de 19de eeuw. De laatste jaren bezette De Haes, die ziek geworden was, de leerstoel landschapsschilderen enkel nog titulair. Hij werd opgevolgd door Antonio Muñoz Degrain (1840-1924).

Dario de Regoyos y Valdés (1857-1913)

De stad Piedra met klooster vanaf de berg gezien, in de omgeving van het Monasterio de Piedra.

Oeuvre.

In zijn persoonlijk oeuvre profileerde De Haes zich als landschapsschilder. Hij nam met zijn creaties voortdurend deel aan de tentoonstellingen in Spanje en het buitenland (Madrid, 1858 met o.a. 'Gezicht in de omgeving van het Monasterio de Piedra, Aragon'; Madrid 1860 met o.a. 'Herinnering aan Andalusië', 'de Middellandse Zeekust nabij Torremolinos'; Madrid, 1862 met o.a. 'Gezicht te el Lozaya'; Brussel, 1863; Bayonne, 1864; Metz, 1864; Lyon, 1876; Madrid 1876 met o.a. 'Canal de Mancorbo'; Parijs; 1878 met 'Omgeving van Vreeland in Holland'; Wenen, 1882 met 'Omgeving van Abcoude'; München, 1888.

Tijdens de zomermaanden maakte De Haes traditioneel grote reizen: verkennen van Spaanse en Portugese landstreken, Mallorca, Bretagne, Normandië, de Landes, de streek van Bordeaux, België en Nederland. Soms werd hij daarbij door leerlingen vergezeld, zoals in 1874 door Aureliano de Beruete. Het klooster van Piedra en omgeving was een uitgesproken lievelingsplek van De Haes. Het klooster was in bezit van de historicus en auteur Federico Muntadas, die tot zijn vriendenkring behoorde. Hij verbleef er geregeld om in de natuur te schilderen. Het Madrileense platteland, de Picos de Europa, de Spaanse Pyreneeën, Guadarrama, Aragón, de nog ongerepte Spaanse rotskusten, de dito idyllische vissersdorpjes en rivierlandschappen zijn veel voorkomende motieven. Zijn vroegste werken wortelen nog in de Vlaams-Hollandse romantische landschapsvisie maar gaandeweg ontwikkelde hij een picturaliteit die doorheen een lange realistische fase echter meer en meer impressionistisch werd. Hij was ook een overtuigd plein-airist, één van de vroegste - zo niet de eerste - die het openlucht schilderen in Spanje introduceerde. Zijn belang als nationale sleutelfiguur tussen realisme en impressionisme wordt door de Spaanse kunsthistorici algemeen erkend.

De Haes was ook etser. In 1865 werd hij lid van de Parijse 'Société des Aquafortistes'. De eerste etsen van De Haes verschenen in nummers van het tijdschrift *El Arte en España* in 1862-1863. Hij bracht ook een album met etsen uit. De thematiek loopt parallel met zijn schilderijen.

De nalatenschap

Bij zijn overlijden ging De Haes' erfenis naar een nicht en twee neven in Nederland daar hij geen nakomelingen had. Ook Jaime Morera erfde van Carlos De Haes. Hij schonk de werken van De Haes uit zijn aandeel in de erfenis in 1924 aan het naar hem genoemde Museum in Lerida. Een jaar na De Haes' dood was er een grote retrospectieve in Madrid. Twee van de Nederlandse erven, Rochus en Ignace De Haes, schonken een 350-tal werken aan het Museo de Arte Moderno (later samengesmolten met het Prado), zowel schilderijen, tekeningen als etsen. Uit erkentelijkheid werden ze in 1900 door Koning Alfons XIII van Spanje benoemd tot ridders in de Orde van Isabella de Katholieke. Deze werken zijn nu over meerdere Spaanse musea verspreid.

Musea:

Bayonne:	Musée Bonnat
Cádiz:	Museo de Bellas Artes
Llerida:	(Lleida), Museo Morera
Londen:	National Gallery
Madrid:	Museo del Prado (omvangrijke collectie van het vroegere Museo de Arte
Moderno:	verspreid over meerdere Spaanse musea)
Madrid:	Casón del Buen Retiro

Koning Alfons VIII (1886-1941)

